

REBEL

RØD★UNGDOMS avis Nr. 4-1994 Pris: 15,-

VI SIER NEI

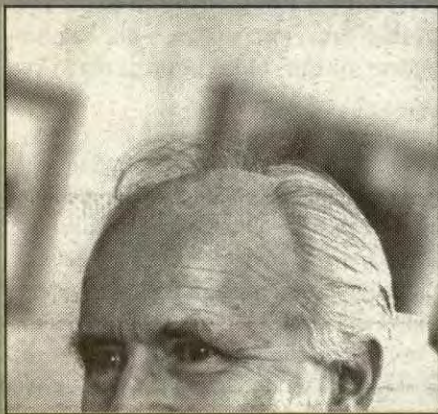
Tyskland marsjerer 16-17

Hernes må fjernes 14-15

Intervju m/Rigoberta 15

Thorvald rir igjen 4

La 28. november bli det første av en lang rekke nederlag for det norske borgerskapet!

REBELL

Hva med etterpå?

28. november 1994 kommer til å bli stående i den norske historia som et vendepunkt, uavhengig av om det blir NEI eller JA folkeavstemninga. Blir det NEI vil det bli stående som et av de største nederlagene for den norske herskerklassen. Bli det JA kommer det til å bli stående som den dagen Norge ga fra seg den nasjonale sjølråderetten og ga seg totalt over til de internasjonale kapitalkreftene.

Nei-sida i Norge representerer det store flertallet i Norge. Nei-sida er arbeidere og bønder, fiskere, husmødre, minstepensjonister, aleinemødre, arbeidsløs ungdom, skoleelver, studenter og enda flere. Ja-sida har lite folk, men desto mer penger, for Ja-sida er makta i Norge. Ja-sida er statsråder, administrerende direktører, skipsredere, forsikringsleskap, banker, fabrikkere, børspekulanter og enda noen rikinger til. Ja-sida er borgerskapet.

De sier at i 1972 vant Nei-sida folkeavstemninga, men tapte hver eneste dag etterpå. Dette er på mange måter riktig. Nei-fronten er brei front hvor mange interesser er representert, og hvor ikke alle kjempet i samme retning etter 25. september 1972. Ja-sida satt også da med makta, og de beholdt den uten å skamme seg. Ingen bankdirektører, børspekulanter, skipsredere eller fabrikkere kommer til å gi opp sine posisjoner sjøl om vi sier NEI 28. november.

Det er viktig at vi gjennom EU-kampen får en bevissthet om at vi trenger et nytt samfunn. Senterpartiets "anerledesland" og SV-Solheims "seriøse kapitalisme" er ingenting annet enn et forsøk på å kontrollere dagens system - kapitalismen. Men det vi ser etter, er ikke en metode for å styre kapitalismen, men for å styrte den!

Mange sier at EU er kapitalismen satt i system, og det er helt riktig. EU er kapitalismen på noe av sitt mest grotesk. Dette burde også vise oss nødvendigheten av å bygge et nytt samfunn; et sosialistisk samfunn, på en ny grunnmur. Vi trenger et nytt samfunn som ikke bygger på undertrykking, utbytting og evig jakt etter økonomisk fortjeneste. Vi trenger et samfunn som bygger på rettferdighet, bevaring av miljøet og at alle mennesker skal få dekket sine behov.

Et sosialistisk samfunn vil ikke komme av seg sjøl, det vil kreve lange og harde kamper, og bokstavelig talt blod, svette og tårer. Fram mot 28. november slåss vi for å bevare dagens norske samfunn, får vi et NEI den 28. november kan vi starte kampen for et nytt samfunn den 29. november. Den første oppgaven i denne kampen vil være å få sagt opp EØS-avtalen.

EØS-avtalen binder Norge økonomisk til EU-systemet. Gjennom EØS-avtalen er vi underlagt det aller meste av EUs regelverk og vi vil på sikt bli trukket inn i EU. Kommer vi oss ikke ut av EØS vil tida jobbe for borgerskapet, og vi vil uunngåelig få et mer og mer EU-lik samfunn i Norge.

Allerede i dag er Norge mer EU-lik enn mange av EU-landa, allerede i dag fører det norske borgerskapet med regjeringa i spissen en kamp for å EU-fisere Norge, og allerede i dag må vi ta opp kampen mot dem for vinne.

La oss sørge for at 28. november blir det første av en lang rekke nederlag for borgerskapet

REBELL

Ansvarlig redaktør og utgiver: Jo Ryste
Redaksjon dette nummer: Kaia Storvik Hanssen, Jorunn Folkvord, Hugo Ellseth, Marte Ryste Harald Selvær, Tor Friestad, Karl Refstad
Sats: Redaksjonen **Lay-Out og omberekk:** Rebell-artDesign **Repro og Trykk:** A.S/K.S Duplotrykk.
Adresse: Rebell, Gøteborggata 8, 0566 Oslo (tlf: 22 37 73 50). **Abbonement:** 75,- pr. 6 nummer. Signerte artikler står for forfatters eget syn, og trenger ikke være sammenfallende med Rød Ungdoms. Erttrykk tillatt

Israelske soldater opptatt med "fredskapenede virksomhet på Vesbredden.

Ingen fred uten frihet - ingen frihet uten kamp!

I flere tiår har palestinerne slåss for frihet og retten til å bo i sitt eget land. I flere tiår har Israel stått i veien for frigjøringa, med full støtte fra den vestlige verden og først og fremst USA.

I løpet av tiårene med okkupasjon har tusener av palestinske menn, kvinner og barn blitt drept. Millioner har blitt drevet på flukt og tusener, også barn har blitt fengsla uten lov og dom. Denne terroren er det staten Israel som har stått, og fortsatt står for.

Den israelske regjeringa har i de lengste nektet å sette seg ved forhandlingsbordet, men til slutt tvang intifadaen og det internasjonale presset dem på retrett. I år skal fredsprisen deles mellom Yassir Arafat, Yitzhak Rabin og Shimon Peres. Med denne avgjørelsen spytter den norske nobelkomiteen det palestinske folket i trynet.

Undertrykkernes pris

Når Rabin og Peres får fredsprisen, betyr det at de som har stått i veien for frigjøringa, og dermed freden, blir belønna for sin innsats. Dette er det samme som skjedde da De Klerk fikk prisen sammen med Mandela, og da Gorbatsjov fikk prisen for noen år siden.

Den enkleste måten å få en fredspris på er å starte en krig, og så etter lang tid gi etter for presset fra motstandsbevegelsen. Ofte og oftere ser vi at der er statsledere som får fredsprisen, det blir sjeldnere og sjeldnere at frigjøringsbevegelser får prisen aleine. Det passer seg ikke for Nobelkomiteen å støtte de undertrykte, fordi det samtidig betyr at de må gå mot undertrykkerne.

Ingen betydning

Fredsprisen er den rike verdens pris til seg sjøl og sin egen fortreffelighet. Det er en pris til snille "opp-rørere" som ikke bruker våpen, men blir samtidig gitt til statsledere som gir soldatene ordre om å skyte barn.

I dag har fredsprisen like mye å si for freden i verden som de olympiske leker. Skulle fredsprisen hatt noen mening, måtte den tatt standpunkt mot imperialismaktene og for frigjøringsbevegelser. Mens vi venter på at dette utenkelige skal skje, er det vår oppgave å fortelle Rabin og Peres at fredsprisen ikke hører hjemme hos imperialister, barnemordere og okkupanter.

De lister seg så stilt på tå når de skal ut å røve- NGS vil ha penga til OD

Operasjon dagsverk er et navn som de aller fleste i Norge kjenner til. En dag i året jobber så godt som alle skoleelevene i Norge fra 13 år og oppover i solidaritet med ungdommer i et annet land. Men organisasjonen til OD er mindre kjent.

OD arrangeres av Norges Gymnastisamband (NGS). Det høyeste organet i OD er derfor Landsmøtet til NGS. Mellom Landsmøtene, er det sentralstyret i NGS. De høyeste organene som bare har med OD å gjøre,

er ODs Hovedkomite og ODs råd. Disse innstiller saker til sentralstyret i NGS. I praksis har det fungert slik at alle innstillingen har blitt fulgt.

NGS - FATTIGKASSA NESTE

Men plutselig har NGS' situasjon endra seg, de står ikke lenger trygt planta på jorda som Norges eneste elevorganisasjon for gymnasiaster. Medlemmene svikter til fordel for andre organisasjoner.

Økonomisekretæren i NGS skriver i et internt notat at NGS må skaffe seg nye inntektskilder raskt, ellers vil det oppstå en krise. NGS er på konkursens rand, og hvor er det mer naturlig å kaste øynene i en slik situasjon enn på OD, en organisasjon som til enhver tid har ca. 100 millioner kroner i banken.

NGS VS. NEO

Men før vi ser på forholdet mellom NGS og OD, skal vi se på hvorfor NGS i dag har så dårlig økonomi. Den første årsaken er at NGS i 1993 ble delt inn i to elevorganisasjoner; Norges Gymnastiastamband og Norsk elevorganisasjon.

Grunnen til dette var interne stridigheter om hvordan NGS skulle styres og om det var de radikale eller konservative som skulle ha makta. Nå ble det to organisasjoner å dele statsstøtta på. For det andre ble statsstøtta satt ned. Selv om det nå var to gymnastiastorganisasjoner, var det mindre penger å hente.

SUSPEKTE BANKAVTALER

Den tredje årsaken handler om en avtale mellom OD, NGS og sparebanken Nord. Tidligere hadde OD sine penger i Sparebanken Nord, til en svært lav rente. Som en slags motytelse for den lave renten, gav Sparebanken Nord NGS ca. 350 000 kroner i sponsorpenger hvert år. Dette stod selvfølgelig ikke skriftlig i noen avtale, men det var slik det fungerte.

OD har helt siden avtalen ble opprettet prøvd å få til en annen ordning. Årsaken har selvsagt vært at NGS utelukkende har tjent på arrangementet, mens OD har tapt.

HILDE SOLHEIM LJUGER

Etter avisoppslagene om forholdene har f.eks. tidligere NGS-leder Hilde Soleim (AUF) hatt utspill om hvordan hun har kjempet for å få sagt op avtalen. Men dette stemmer ikke, tvert imot. Da Hilde Solheim var leder av NGS, nektet hun å gjøre noe med avtalen fordi den tilførte NGS så mye penger.

Nå som denne avtalen er opphevet, har selvsagt NGS' inntekter sunket drastisk. NGS-leder og AUFer Bjørn Jarle Rødbergs svar på dette var et internt notat i NGS og OD de det stod at OD skulle dekke 1/3 av Landsmøtet til NGS, 1/3 av NGS' leders lønn og 1/3 av Landsstyremøtene. Dette var selvsagt en slags kompensasjon for den merkelige bankavtalen.

NGS TRENGER OD -IKKE OMVENDT

ODs svar på dette forslaget var et klart nei. De vil betale minst mulig til NGS. Det er meningen at operasjon dagsverks penger skal gå til prosjektene, ikke til byråkratiet i NGS. OD tar i virkeligheten svært lite ressurser fra NGS. Det er snakk om noen få timer fra landsmøtet, og en relativt liten del av leders tid.

En annen ting, som tydeligvis har gått NGS hus forbi, er at OD er bedre reklame for dem enn det de er for OD. OD er både mye større og spiller en mye viktigere rolle i Norge i dag enn det NGS kan drømme om å gjøre på svært lang tid. OD er en gigantisk massemobilisering blant ungdom, som skaper bevissthet og solidaritetsfølelse hos mange tusen mennesker i året. NGS er en liten pampeorganisasjon mange av elever ved den videregående i Norge ikke engang har hørt om, og langt mindre vet hva driver med.

UNGE HØIRE KONSPIRASJON

Årsaken til de store mediaoppslagene som har vært den siste tida, er at Unge Høire-medlem Bård Standahl som satt i NGS' sentralstyre i -93 og som i år er leder i kontrollkomiteen, lekket det ut for å svekke NGS.

Det var først og fremst Arbeiderbladet som fikk nytte godt av disse opplysningene. Bård Standahl og Anders

Gundtveit som også deltok i komplottet, håpet at mediakjøret skulle kjøre NGS økonomisk i grøfta.

ALLE VIL HA OD...

Da ville ODs råd bli det høyeste organet. De ville forsøke å sette folk som var lojale mot dem inn i rådet, og deretter melde OD inn i en moderat elevorganisasjon som de selv hadde tenkt til å starte. Fordi disse folka er så lite flinke, falt selvsagt hele opplegget i fisk. Den eneste konsekvensen var den negative presseomtalen om NGS.

Men det betyr jo ikke at de tinga som kom ut ikke var sanne. Bjørn Jarle Rødberg, leder i NGS prøver konsekvent å påstå at NGS ikke har økonomiske problemer. Dette er ikke sant, og det vet NGS-lederen inderlig godt. I stedet for å senke sin egen lønn, som er uanstendig høy, prøver han å stjele penger fra OD.

OD SIER NEI

Heldigvis forsvaret alle som jobber i OD pengene med nebb og klør. Dette gjelder både de ansatte og de tillitsvalgte i Hovedkomiteen. Vi kan bare håpe og jobbe for at det også i fremtiden sakalø være sånn. Operasjon Dagsverk driver solidaritetsarbeid med ungdom i tredje verden, ikke veldedighet. Spesielt ikke til pamper i NGS.

KAIA STORVIK HANSEN

Bjørn Jarle Rødberg larsen AUF, NGS-leder og en liten luring

Det var engang noen yrkesskoleelver som synes at nabolaget sitt var så kjedelig og trist. Derfor bestemte de seg en kveld i oktober for å pynte opp rundt seg. Det de gjord var å lage et 50 meter langt kunstverk, for liksom å live opp omgivelsene. En god tanke synes vi, dessverre mente ikke onkel potit det samme. Men

våre venner kom alikevel så relativt godt fra det. For de som vil beskue det vakre kunstverket så kan vi opplyse om at det er på brua over jernbanen på Hellerud

Gateavisa for N`te gang

Rebell redaksjonen oppfordrer alle andre aviser til å fortsette å komme med såvell positiv som negativ kritikk av vår avis. Spesielt vil vi gjerne komme med en takk til det friike-rabulistiske høyre-anarkistiske bladet "Gateavisa", som prøver å redde siste rest av profilen på å slenge dritt om oss på venstresida; tusen takk, dere har direkte skaffa oss flere abonnenter.

Det har også ført til at vi har forstått mere av "Gateavisa"s salgsteknikk; a) -Lag en så dårlig avis som mulig. b) -Dermed vil andre skrive om hvor dårlig den er, og c) -Dere får gratis reklame.

Vi har faen meg i alle disse år trodd at pointet var å lage en avis som var bra. Hvor dum går det ann å være? Nå skylder dere oss en, -Avtale?

EUs strev for freden

I serien Rebell følger EU-debatten, har våre ivrige medarbeidere i dag sett nærmere på litt eldre materiale fra Europeisk Ungdom.

"Noe av det som kanskje har vært mest deprimerende med dette," uttalte en av medarbeiderne i ettertid, "er å se hvordan flittig ungdom i flere år har skrevet om og prøvd å forklare EUs fredsskapende rolle i Europa med liten eller ingen respons.

Fremdeles nekter Nei-siden å godta dette faktum." "Hør bare her;" sier hun og drar fram Europeisk Håndbok fra 1991, utgitt av Europeisk Ungdom, "Europa forvalter en rik og mangfoldig kulturrav. Demokratiet ble skapt her. Menneskerettighetene ble først og fremst formulert av europeere. Folkeretten springer ut fra europeiske erfaringer. Alt dette forplikter, for såvidt som vi har tro på at disse idealene bør være retningsgivende også i andre deler av verden.

Som europeere har vi derfor kanskje en særlig plikt å bekjempe undertrykkelse, diktatur, imperialismen og rasisme, uansett hvor dette måtte forekomme." Nemlig!

Tullinger på høyresida

Vi i Rebellredaksjonen ser med glede på utviklinga i FPU. Det nye FPU har bidratt mer til Humor i den politiske debatt en det noen blonde SME'ere noensinne kan klare å få til.

Det siste er en pressemeling som Norges nye humor-favoritt i FPU har sendt hvor det heter at de er imot streikerett i det hele tatt. Vi lurar på om kommunistene lo så mye av Hitler på slutten av 20'åra, også?

EU-kampen etter 28.november

28. november er det folkeavstemning om EU.

Resultatet vil være viktig i kampen om hvorvidt Norge skal bli medlem av EU eller ikke. Et Nei-flertall vil gjøre det mye vanskeligere å få Norge inn i EU, fordi det vil fjerne Ja-sidens legetimitet.

Men vi må være klar over at Ja-siden gjennom EØS-avtalen har sikret seg en maskin som stadig vil forandre Norge, som stadig vil gjøre oss mer EU-lik, som stadig vil holde EU-saken på dagsorden, og som uavendelig vil trekke oss inn i EU.

Derfor må kampen mot EØS føres med samme kraft som kampen mot EU føres i dag. I et 10 års perspektiv vil en utmelding av EØS være en forutsetning for at vi skal holde oss utenfor EU som en selvstendig stat.

Hvis vi taper avstemningen 28. november vil vi ha to viktige oppgaver. Den ene er å arbeide for at mindretallet på Stortinget skal blokkere innmeldingen i EU. Dette kommer til å bli fryktlig hardt, fordi det kommer til å bli et hardkjør uten like fra makta. Dette presset kommer først og fremst til å bli rettet mot SV. Vi må jobbe for at en størst mulig del av opinionen støtter mindretallets rett til å stemme mot EU-medlemskap. Taper vi denne kampen, vil vi møte en politisk virkelighet som er fundamentalt annerledes enn noe vi har opplevd etter 1945.

IKKE SELVSTENDIG LENGER

Norge kommer i løpet av et par tre år til opphøre å være en selvstendig stat. 80 % av lovene vil bli vedtatt i Brussel. Tyskland vil snakke for Norge i internasjonale fora. Og europeisk storindustri vil få fritt spillerom. Reelt vil dette føre til at Norge mister sin politiske selvstendighet, og økonomisk vil Norge ha like stor kontroll over egne naturressurser og arbeidsplasser som en koloni. Det vil for eksempel ikke være veldig vanskelig å tenke seg at Statoil er eid av BP og norske vannkraftverk er eid av Ruhrgas i 1998 Dersom Norge blir medlem i EU.

Taper vi EU-kampen, vil kampen for nasjonal frigjøring, dvs. arbeidet for at Norge igjen skal få politisk selvstendighet, være en overordna oppgave for revolusjonære.

Og det er dette den politiske kampen i Norge kommer til å dreie seg om

Den kan arte seg på mange måter. Den kan framtre som kamp for sosiale rettigheter, kamp mot dårligere utdanning, osv. Men kjernen i kampen kommer til å være kamp mot EU - kamp mot imperialismen - kamp for nasjonal selvstendighet.

EU-KAMP I 10 ÅR TIL

Kampen mot EU kommer til å være grunnlaget for den politiske kampen i Norge framover. Kampen mot statlig rasisme, blir kamp mot EU. Kamp for 6 timers dag og kamp for verdige ansettelsesforhold vil være kamp mot kapitalens fire friheter.

Selve forutsetningen for å vinne mange av dagskravene vil være utmelding av EU og EØS. Det samme gjelder for såvidt også et litt mer langsiktig mål, revolusjon og sosialisme.

Jeg tror at EU-kamp er noe vi må drive med i hvertfall i 10 år til. Vinner vi avstemningen er vår hovedsak UT AV EØS. Å stoppe EØS-maskinen vil være like viktig som å vinne EU-avstemningen 28. november.

Alle som har trodd at EU-kampen var over 28. november har tatt feil. Kamp mot EU kommer til å være den viktigste kampsaken vår i lang tid framover.

JO RYSTE

Venstre: Plakat fra Arbeiderpartiet fra 1936. Laget for å markere avstand til tysk aggresjon om militarisme

Thorvald - effekten

Søndag 25. september. Statsminister Brundtland kaller inn til pressekonferanse. Formål: å annonsere Norges kandidat til EU-kommisjonen. Valget falt på Thorvald Stoltenberg. Nasjonen jubler.

Helt uavhengig av at NEI-folket samla titusener av folk over hele landet den samme dagen, og at LO ga makta et slag i trynet, kalte statsministeren inn til ekstraordinær pressekonferanse på søndag ettermiddag. I gata utafor marsjerte tusener i den hittil største NEI-mønstringa, markeringa av seieren 25. september 1972.

DESPERAT STATS MINISTER

EU kampen begynner å rulle feil vei for dem som sitter med makta. Sjølfra de svimlende høyder på toppen av regjeringskvartalet har nå regjeringa fått snusen av at ikke alt går som det skal. Alle folkelige organisasjoner, alt fra SOS Rasisme til LO, sier et klart NEI til makta. Dette lover dårlig for regjeringas Europa-strategi. Når man er trengt opp i et hjørne kommer alle

de desperate utspillene. Stoltenberg som representant til kommisjonen er et eksempel på det. Stoltenberg har fått seg et rykte som en snill velmenende onkel som har mange spennende venner i utlandet. Å spille på dette "Onkel Thorvald" bildet er et håpløst forsøk på å personifisere EU kampen.

KORTVARIG JOBB

Onkel Thorvald er ment å tiltre si nye jobb etter et eventuelt JA flertall. -Jeg håper Thorvald Stoltenberg har glede av å være EU kommisær kandidat. Den gleden vil han ha i 64 dager. Så lenge er det nemlig til folkeavstemningen, sier Kristen Nygård, leder i Nei til EU.

MAASTRICHT-TRAKTATEN

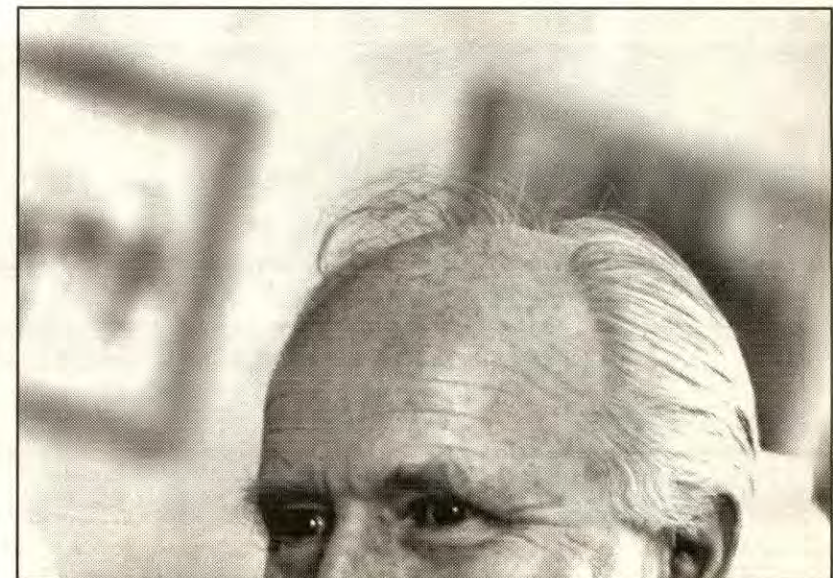
Big mama Brundtland uttaler-Thorvald

Stoltenberg kan bedre enn noen annen gjøre jobben for Norge-Stoltenbergs kandidatur er også viktig med tanke på kommisjonens sammensetting-at det er halvparten sosialdemokrater og halvparten borgelige politikere der.

Maastricht-traktaten artikkel 157-Kommisjonens medlemmer skal utføre sine verv i full uavhengighet og i fellesskapets alminnelige interesse.

Kommisjonens medlemmer skal under utførelse av sine plikter verken anmode eller motta instruks fra noen regjering eller insans. De skal avholde seg fra enhver handling som er uforenelig med deres verv. Enhver medlemsstat forplikter seg til å respektere dette prinsipp og til ikke å forsøke å påvirke Kommisjonens medlemmer under utførelsen av deres oppgaver.

HARALD SELVÆR

Vår mann, Onkel Thorvald!

Da LO-kongressen sa NEI

Den viktigste seieren Nei-sida har etter folkeavstemningen i 1972, var NEIet på den ekstraordinære LO-kongressen. For første gang etter 1918 har ledelsen i LO tapt en viktig avstemning på en kongress.

NEIet på kongressen er både viktig i EU-kampen, og det er viktig fordi det viser at Arbeiderpartiet delvis har mistet kontrollen over LO. LO er den største organisasjonen i Norge som har sagt NEI til EU. Men de har ikke bare sagt Nei, de har sagt Nei selvom Sverige og Finland blir med. LO avviser svenskesuget.

I 1972 var LO en av de viktigste kamporganisasjonene for å få til et Ja. På LO-kongressen dengang var det 3/4 ja-flertall. Det ble ansatt sekretærer i alle fylker som dro rundt på arbeidsplassene for å få folk til å stemme Ja, og LO ga penger til Ja-siden.

Denne gang kan ikke dette skje, og for ledelsen i LO betyr vedtaket at de er bundet på hender og føtter. For i sekretariatet i LO sitter det nesten bare Ja-folk. Disse vil nå være forhindret fra å bruke organisasjonsapparatet på Ja-siden. De kan ikke gi penger til Ja-siden, og de kan ikke prøve å presse medlemmer i LO til å si Ja.

Nå har Ja-siden mistet et av sine aller viktigste kort, og det er nei-siden som har fått det.

LO-ledelsen kommer nok ikke til å gå ut kraftfullt for å få medlemmene til å si nei, men de er avkjært fra å arbeide for et Ja. samtidig har forbundene og foreningene fått legetimet for å jobbe for et Nei. Noe som helt sikkert kommer til å bli viktig i sluttspurten.

JO RYSTE

25. september i Oslo

Noen få skritt for 5 000 demonstranter - et stort skritt for menneskeheten.

Den absolutt siste feiringa av 25. september i Oslo begynte tidlig. Vi har vært med på dette en del ganger, og en skulle kanskje tro vi hadde begynt å få rutine på de. Men det er like gøy og slitsomt hver gang. Det var frokost på Ungdom mot EU kontoret klokka 11.00. Men siden det var den dagen vi stilte klokka én time bakover, var det mange som kom litt tidlig. Alt i alt var det innom 40 stykker, og maten var deilig.

En del av dem som var på frokost brukte noen timer før selve markeringa på Yongstorget til å dra rundt å renske togruta for Ja-propaganda. Europa-bevegelsen kan ikke engang klistre plakater riktig, så det var ikke en spesielt vanskelig oppgave. Vårt hete tips er at de ansetter noen til å gjøre det. Selv har de tydeligvis verken nok medlemmer eller nok peiling til å få de til. Så var det demonstrasjonen. Før sånne

markeringer er en alltid litt bekymra for hvorvidt det kommer noe særlig folk eller ikke. Men denne gangen kunne vi like gjerne ha driti i å slå opp gamle magesår. Torget var stappfullt av gamle, unge, de enda litt yngre og noen av dem midt imellom. Det var paroler fra flere hundre av skoler, fagforeninger og organisasjoner. De fleste hadde buttons og noen hadde allerede fått produsert "LO sier nei"-merker. Det var ikke halleluja-stemming men det var alræit allikevel!

Hovedtalere var Kristen Nygaard, Tove Strand Gerhardsen og Mari Sanden (leder NKF i Oslo). På grunn av et litt dårlig høytalleranlegg, var det ikke så lett å høre hva de sa. Men da var det desto lettere å få solgt Rebell. Vi i Oslo solgte mellom 250 og 300 aviser!

Om kvelden var det konsert, men de geniale pampene høyt opp i systemet hadde selvsagt klart å lage konsert med 18-års grense pluss at det kosta 100 kroner å komme inn, så den ble for det meste boikotta av yngre folk. Noen

klarer virkelig det der med å få massene med seg. Men fordi nesten ingen av UMEIO'erne var der, kan jeg igrunnen også tenke meg at den var nokså kjedelig. Vi er GLADE for at vi ikke var der. Så det så.

Alt i alt var 25. september en flott dag for unge nei-folk i Oslo. Og alle de

som har hjulpet til med forberedelsene til denne dagen (de er ikke få, vi har "25. september - Kommer du?" - klistremerker i hele byen) har rett til å være stolte for det de har vært med på.

Kamerater, neste år feirer vi det norske folkets nei 28. november.

KAIA STORVIK

Massiv EU-motstand 25. september Foto: Ola Sæther

Gymnaselever slipper ut høns i Folketinget

- Som gymnaselever trodde vi at vi skulle føle oss fornærma. På grunn av klassekvotienten har vi bare 1,5 m² pr. elev å boltre oss på. Men egentlig burde vi ikke klage i det hele tatt. Ei burhøne har bare ca. en A4-side å bevege seg på. Burhønsene har det dårligere enn oss, fortelle Ji Peterson fra Fælleselevrådet I StorKøbenhavn (FISK) til Dagbladet Arbejderen.

- Hvorfor klage når man kan gjøre en god gjerning? Derfor slapp vi hønene løs i Folketinget.

Med happeningen har FISK tjuvstarta neste ukes aksjoner mot nedskjæringer på gymnasområdet. Sjølv om flere og flere unge søker gymnaset, blir det ikke satt av flere penger til området. For øyeblikket er det bare 1,6 minutter pr. elev pr. time. Og bare 1,5 m² å boltre seg på. Politikerne i Københavns Amt legger opp til en innsparing på 6 mill. kroner på gymnasområdet neste år.

Saksa fra Dagbladet Arbejderen fredag 7. oktober 94

Politikk på italiensk

Etter at Berlusconi vant valget i Italia og fikk laget en regjering har ikke alt gått som det skulle for mannen. Anklager om korrupsjon og maktmisbruk har florert. Dessuten har ikke næringslivet heller gått så veldig bra.

Derfor har Berlusconi bestemt seg for å minne Italias folk om hvordan ting kunne ha gått. Og måten har gjort det på er selvsagt, gjennom reklame på TV. En kan kanskje si et det er et utrykk for at han går tilbake til røttene sine. Reklamen Berlusconi sender er som følgende:

Første del er i svart/hvitt. En stemme forteller. "Dersom venstresida hadde vunnet 27.mars hadde IUtalia fått en framtid uten velvære og frihet". Man får se et folketomt torg, forlatte industriområder, en søppeplass med kastede husholdningsmaskiner, et ubrent bilvrak, alt uten liv.

Alle italienerene møter vi i del to, som selvsagt er i farger. Ei rose spretter opp av ødelandet, mens vi hører hymnene til Heie Italaia og ser partiets flagg vaie. Stemmen forklarer: "Men Italia har valgt å være fritt, ærlig og velstående". Vi ser lykkelige arbeidere og kjøpmenn, mens vi får høre "at nu går alt så meget bedre". Flagget vaier i vinden. Heie Italia.

Rebell forstår etter dette hvor Arbeiderpartiet og Høyre har vært på kurs for å finne profil på EU-kampanjene sine.

Er du lei av kvinneundertrykking ?

DET ER VI OGSÅ!

- Jeg vil gjerne være med på Rød Ungdoms Bøllekurs
- Jeg vil ha informasjon om hva et bøllekurs er først
- Jeg vil ha informasjon om Rød ungdoms jentepolitikk
- Jeg vil ha være med på Rød Ungdoms grunnsirkel
- Jeg vil bli med i Rød ungdom

Navn _____

Adresse _____

Postnr/sted _____

Alder _____ Tlf _____

Slippen sendes: Rød Ungdom, Gøteborggata 8, 0566 Oslo

Nazi betaler regning...

Stort oppslått i Arbeiderbladet kunne vi lese følgende: "Nite Rocket betaler i tide!". Vi i Rebell har utallige ganger betalt regninger i tide, men aldri fått oppslag på det. Noen som klarer å få en sides oppslag på at de betaler regninger før frista, må det jo være noe seriøst gæli med, -og det er det jo. Lenger ned i artikkelen kan vi nemlig lese at de ikke hadde betalt i tide, men derimot rett før frista for å bli kasta ut av lokalene.

Stort SOS Rasismelag

Etter at det lille, men voksende fascistmiljøet på Nordseter ungdomsskole i Oslo, hadde trakassert mørkhuda og andre antirasister på skolen i lengre tid tok de lokale antirasistene initiativ til å starte et SOS Rasismelag på Lambertseter og Nordstrand. På oppstartmøtet var det omtrent 100 folk, og ca. 20 fascister. Det vil si, de prøvde å overbevise SOS-Rasisme folk om at de hadde konvertert, det måtte i så fall ha vært ganske nylig, de hadde nemlig ikke fått av seg solkorsa og nazi-merkene enda. Siden de ikke fikk komme inn på møtet, og politiet var tilstede, gjorde ikke fascista noe annet enn å true og slenge dritt til dem som gikk inn på møtet.

Bortsett fra en gjeng med hjernedøde tullinger som prøvde å ødelegge møtet, var det vellykka, og Nordstrand-Lambertseter SOS Rasisme er nå et stort og sterkt lokallag. Og den store oppslutninga om SOS Rasisme har tydeligvis avskrekka fascista fra å trakassere antirasister.

Rinnan-Band

heter en norsk ny-nazistisk "musikk"-gruppe. Rinnan er en av de mest kjente krigsforbryterene fra 2. vk. Han var angiver, torturist og provokatør for tyskerne. Som en direkte følge av Rinnans virksomhet ble 100-talls gode nordmenn toturert og drept at tyskerne. Rinnan ble henrettet etter krigen, og i dag 50 år etter krigen er navnet Rinnan fremdeles nok til at folk over hele Norge føler avsky og forakt. Derfor er vi glade for at nynazistene har valgt dette navnet, for å vise hvem de føler slektskap med.

Vi i Rebell har alltid ment at den norske hitleryngelen er ganske blåst i hue. Med sitt valg av navn har nynazistene en gang for alle bekreftet at de er enda mer teitere enn det vi har drømt om i våre hyggeligste drømmer.

Da vi overhodet ikke ønsker nynazistene noe godt har vi satt oss ned for å hjelpe dem med å finne på navn til nye band de skulle finne på å lage. Våre forslag er: Quisling-kameratene, Hitler-kvartetten og landssviker-symfonien. Skulle nynazistene ha bruk for flere navn utover disse, kan vi godt prøve å finne på flere navn.

SOS rasisme sier nei!

SOS-rasisme har sagt nei til den Europeiske Unionen. Dette er et viktig signal til antirasister i Norge. Men hvorfor sier de nei? Rebell har spurt to SOS-rasisme aktivister i Haugesund, Sturle Tvedt Danielsen og Ellen Sund.

Ellen: Det er viktig å huske på at debatten ikke først og fremst har dreid seg om hvorvidt vi skulle si ja eller nei til EU, men om vi skulle ta stilling i det hele tatt. Så godt som alle aktivistene i SOS-rasisme er nemlig mot EU.

Sturle: Argumentene for at vi ikke skulle ta stilling, var de samme en møter i alle tverrpolitiske organisasjoner hver gang et tema det finnes uenighet om skal taes opp. "Hvis vi sier nei, snevrer vi inn fronten. En antirasistisk organisasjon må jo være for dem som sier ja til EU også."

Ellen: Men det er ikke bare det at EU fungerer rasistisk som er årsaken til at SOS-rasisme bør ta stilling til EU. Debatten i SOS-rasisme har også vært

en generell debatt om hvorvidt SOS-rasisme skal delta i samfunnsdebatten eller ikke.

Sturle: SOS-rasisme er nødt til å være med på den politikken som skjer i Norge til daglig, ellers er de ute av valsen. Det finnes mange eksempler på at organisasjoner har slutta å ta del i viktige politiske debatter. Dette har ført til at oppslutningen har forsvunnet. Et eksempel er kirka i Norge. Før var den en aktiv politisk makt, og de aller fleste gikk i kirken og engasjerte seg der. Etter at de slutta med politikk og bare skulle være åndelige, har oppslutningen blitt redusert til et minimum.

Ellen: SOS-rasime må delta i norsk politikk dersom vi skal være en levende organisasjon. Vi må tørre å stille spørsmål som ikke er helt opplagte. Vi må tørre å være kontroversielle.

Sturle: I Haugesund meldte en del Unge Høyre folk seg ut av SOS da vi sa nei til EU. Men de har aldri vært aktive allikevel, så det er ikke noe stort tap.

Men grunnen til at vi sier nei, er fordi vi mener at et EU-medlemskap vil gjøre det vanskeligere for oss å bekjempe rasismen i Norge. SOS rasisme konsentrerer seg i første omgang om kampen mot statlig rasisme. EU sin flyktningepolitikk er helt jævlig. Dessuten er det sånn at i Norge har vi en mulighet til å påvirke det som skjer gjennom direkte aksjoner. Det er kirkeasylene et eksempel på.

Det blir mye vanskeligere å drive en bra anti-rasistisk kamp i Norge dersom vi blir med i EU. I dag har Norge en dårlig flyktningepolitikk. Men folk i Norge har ihvertfall en viss mulighet til å forandre på den. Det vil vi ikke ha dersom vi blir med i EU. Da vil alle slike bestemmelser bli flytta til Brussel. Personlig har jeg vanskelig for å se hvordan noen kan kalle seg for anti-rasister og samtidig si ja til EU.

Ellen: Hvis du søker asyl i EU, er det jo sånn at hvis du søker om asyl i et land og får avslag, så har du fått avslag fra alle EU landa. Mens hvis du søker i ett og får ja, har du ikke rett til å flytte fritt sånn som alle andre. Du har værsgod å holde deg i det landet som har tatt deg imot. Derfor blir nei til asyl fra et EU-land, det samme som

nei fra 12. Mens ja fra ett bare betyr ja fra ett.

Sturle: Nå er det dessuten sånn at du må ha visum for å komme inn i EU, selv om du er flyktning. Problemet er at ekte flyktninger ofte flykter fra staten og derfor ikke har så lett for å få tak i alle viktige papirer og lignende. Dette er et brudd på en haug med internasjonale konvensjoner og avtaler, blant annet Geneve-konvensjonen.

Ellen: Dette er bare to eksempler fra en flyktningepolitikk som er så jævlig at det er vanskelig å tro at alt det en leser er sant. Men det er det. Det er derfor det aldri var noe alternativ for SOS å si ja til EU. Men det at vi har sagt nei, er et viktig skritt på veien mot et større, viktigere og mer aktivt SOS-rasisme.

Faximile av SOS Rasismes EU-oplakat. Teksten på plakaten er: Med stjerner i blikket kjører EU-bilen mot de 4. Friheter. De dumpede klaskene du hører mot frontruta er flyktninger som vil inn. Stem NEI!

Kampen mot samfunnets mest alvorlige form for kriminell aktivitet, tagging, fortsetter. Det siste som har skjedd er at Oslo Kommune henger ut taggere som mentalt tilbakestående.

STYREHUE

En grunn må det jo være til at ungdomstilbudene fortsatt raseres i byen vår.

Kampen mot sneversynet fortsetter.

15% BOKNIBER BEKLAME, ei film og HBU SVZIS gruppen.

JCKB

Brune Runes kamp for orden!

Det er gjort i stor kampanje under navnet "taggerhue". Poenget i kampanjen er at Taggere ikke har større hjerne enn en klinkekule. For sikkerhets skyld ser taggerene også ut som om de er utviklingshemma.

Av en eller annen ukjent grunn har Oslo Kommune fått det for seg at den mest effektive måten å stoppe tagging på er gjennom å stemple de ungdommene som gjør det som mentalt tilbakestående. Noe som beviser at de virkelige idiotene sitter og styrer Oslo.

For ikke bare stempler de ungdom som idioter, de gir også et bilde av psykisk utviklingshemmede som har fått foreldreforeningen for Psykisk utviklingshemmede til å rykke ut mot kampanjen. De mener den gir et bilde av deres barn de ikke har sett siden 30-tallet.

Taggerhue-kampanjen er fordummende og har ingen hensikt overhodet, muligens bortsett fra at den vil

føre til mer tagging, noe som kanskje vil passe Oslo Kommune utmerket.

For denne måten å stemple ungdom på, er tradisjonell "spitt og hersk" politikk fra de styrende. Finn en gruppe ungdom, og trekk dem fram som samfunnets største fare. Så kan en fokusere mye på dem, og samtidig unngå at de virkelige problemene blir tatt opp.

Glem arbeidsløshet, gjeldsproblemer og framveksten av rasisme, det er tagging som er farlig og det er taggere som må tas.

I dette er egentlig taggingen uinteressant. Oslo Sporveier bruker ikke så mye mer penger på å fjerne tagging, enn det de brukte på å reparere i stykkerskjært bussseter tidligere.

Poenget er å stemple en gruppe ungdom, for å trekke oppmerksomheten bort fra andre mer alvorlige problemer.

IQ-gerijaen utenfor lokalene til Night Rocket etter at de hadde forsøkt å tenne på et bolighus på Vålerenga

Nazisme er terrorisme!

Fredag den 23. september klokka 23.00 gikk ca 20 nazister til angrep på et bolighus på Vålerenga i Oslo. De kasta flasker og steiner mens de ropte "Sieg heil", de prøvde også å tenne på det gamle trehuset. Hvis ikke de som bor i huset hadde klart å mobilisere 80 antirasister dit på 20 minutter kunne denne episoden blitt langt alvorligere enn den faktisk blei.

I de borgelige avisene, og i den vensterradikale avisa Klassekampen blei dette angrepet framstilt som enda et gateslag mellom "nasjonalister, Blitzere og politiet". Man kan jo spørre seg hvorfor de jurer når den virkelige historien er mer enn salgbar nok.

MINNESTUND

Fredag 23. september var 20 nazister samla for å drikke øl, ha minnestund over den kjente nazisten Ian Stuarts død, og for å lage bråk. Denne samlinga fant sted i lokalene til Radio Nite Rocket. Nazister fra flere steder på Østlandet var tilstede, flere personer med tilknytning til nazigruppa Varg fra Sørumsand blei observert. Det var også noen "lokale" nazister der.

Blant annet Eirik "Micro" Solheim. Solheim er med i en nazigruppe som kaller seg Viking, og deisse har sin base på Lambertseter i Oslo. Etter at nazistene hadde drukket seg til mot, gikk de ut for å lage kvalm. Utstyrt med steiner, flasker og fakler angrep de et gammelt trehus tvers over gata for Radio Nite Rocket. Grunnen til at de valgte akkurat dette huset er at de som bor der er antirasister som har jobba for å få fjerna naziradioen.

TILFLUKT I ROTTEHULLET

Da angrepet starta var det få folk i huset, de som oppdaga angrepet først satt på et utested rett i nærheten. Folk i huset blei varslet og mobilisering blei satt igang umiddelbart. En stund var situasjonen ganske kritisk. Nazistene var på god vei inn i bakgårdend, og

var i ferd med å tenne på det gamle trehuset da de blei stoppa og jagd tilbake.

Antirasister fra forskjellige miljøer strømmet til og slo tilbake nazistene. Under en skur av flasker og steiner blei terroristene tvunget til å løpe tilbake dit de kom fra.

UVILJE FRA POLITIET

Overraska over den raske antirasistiske mobiliseringa måtte nazistene holde seg innendørs mens de kunne se at det kom flere og flere antirasister. Da politiet kom til stedet stilte de seg mellom radio-lokalene og den voksende mengden av antirasister. I to til tre timer etter politiets ankomst kunne alle som var til stede, være vitne til politiets uvilje mot å gjøre jobben sin. Da *Rebell* var i kontakt med operativ uteleder for politiet, klokka 01:30, hadde de ikke engang bedt om tillatelse til å gå inn for å hente nazistene.

MISLYKKE KJELLDahl

Når politiet ankom blei det trygt nok til at Rune Kjeldahl, redaktør av Radio Nite Rocket turte å komme ut. Han begynte å kjøre fram og tilbake foran det huset som blei angrepet. Antirasistene var først avventende og det var flere som lurte på om han var riktig vel bevart. Da han prøvde å treffe folk med bilen blei bilen angrepet.

Politiet var så få at dei ikke kunne gjøre noe annet enn å bortvise Kjeldahl. Tabloidpressa som hadde begynt

å sikle da de så Kjeldahl, måtte trekke seg skuffet tilbake. Det at en kjent rasist og radio-redaktør prøver å kjøre ned antirasister er tydeligvis ikke interessant pressestoff.

HVEM VAR PROBLEMET?

Mens de 20 nazistene satt inne i naziradioens lokaler uten å kunne gå noe sted, mente politiet at det var antirasistene som var problemet og prøvde å få disse til å gå sin vei. Dette på tross av at flere personer som bor i nabolaget og som så angrepet ville ha nazistene fjerna fra området.

Når det blei klart at antirasistene ikke kom til å gå før nazistene var borte, blei nazistene kjørt fra stedet i politibiler. Med ølkassene sine bak i politibilene og med slagvåpen og finlandshetter blei terroristene kjørt til valgfrie steder rundt omkring i byen. Dette var etter politiets mening den beste måten å løse problemet på. Når nazistene var borte kunne jo alle gå hjem å legge seg.

DUMME, IKKE MODIGE

At det er et uklart skille mellom det å være dum og det å være modig er noe alle veit, men det har sjelden blitt så klart bevist som denne natta. Etter at politiet hadde spredd alle Kjeldahls løpegutter rundt på forskjellige steder, til plage og sjenanse for alle i hele byen, så dukka de faktisk opp igjen i nærheten av Nite Rocket. Kanskje hadde de ikke noen andre steder å dra. En stund blei situasjonen ganske kaotisk, politiet prøvde å kjøre nazistene vekk, de kom tilbake, og antirasistene passa på huset og jagde de nazistene de så.

En av nazistene som returnerte blei overraska i en av gatene i nærheten, men i siste øyeblikk fikk han kastet seg inn i en taxi. Taxisjåføren skjønte ikke helt hva som skjedd og blei trua, av nazisten, til å kjøre vekk. Før taxien kom unna fikk både passasjereren og taxien gjennomgå. Etterpå var det flere som mente at taxien ikke skulle blitt knust.

HUGO ELLSETH

Nite Rocket

Radio Nite Rocket er en naziradio som sender innvandrershets, sexistisk propaganda, rasistock og trusler hver natt mellom klokka 23:00 og 06:00 på 102FM i Oslo-området. Fascister pleier å sitte i bakgrunnen å drikke. Radioen er kjent for å ha koseprat-programmer med gamle nazister, blant annet medlemmer i Fedrelandspartiet.

I helgene er radioen hangout for nazipøbel. De sitter og drikker i studio før de går ut og lager bråk. Innimellom kommer de også på lufta med kseprogrammer om Ian Stuart, Karl XI, eller noen andre av de bedritne heltene deres. Radioen er drevet av "Sagene MC klubb" som i virkeligheten ikke er noe annet enn et dekke for denne nazi-radioen.

Nite Rocket blei kasta ut fra de forrige lokalene sine i Dronningens gate i Oslo Sentrum fordi de ikke hadde betalt husleia. Se også *Rebell* 1/94.

Ian Stuart

Ian Stuart døde i en bilulykke for ett år siden. Han var vokalist, ideolog og ledestjerne i Nazi-bandet Skrewdriv-er. Det er også Ian Stuart som sto bak Blood and Honour, an slags organisasjon av boneheads (nazistiske skinheads).

Det er også bevist at Ian Stuart samarbeida nært med British National Party i England. Skrew-driver er blant annet kjent for å ha blitt kasta ut av Tyskland etter bråk på konserter og oppfordring til vold mot mørkhuda.

Det æ'kke lett...

Noen mener at Nei-sida bare er useriøse og gjør narr av EU, EU-kommisjonen, Ministerrådet, direktivene og alt annet hele tida. Siden *Rebell* er en seriøs avis, skal ikke vi gjøre narr, men vi synes det er vår plikt å formidle til leserne hvordan de kan skaffe seg innsyn i beslutningsprosessen i EU.

Herved følger det en enkel bruksanvisning som vi har fått fra Europakommisjonens delegasjon i Oslo (Fakta om EU nr. 17-94).

"FREMANGSMÅTE

Dersom man ønsker adgang til dokument fra Unionsrådet eller Europakommisjonen, er fremgangsmåten som følger:

- 1) Skriftlig forespørsel rettes enten til det relevante generaldirektorat (DG), til Informasjonskontorene i medlemslandene, eller som i Norge, til Europakommisjonens delegasjon i Oslo.
- 2) Innen en måned skal Kommisjonen skriftlig svare på henvendelser om etterspurte dokument.
- 3) I tilfelle avslag, kan det i den etterfølgende måned ankes inn til Europakommisjonens Generalsekretariat.
- 4) Det betales et gebyr på 10 ECU + 0,0036 ECU for hver side av dokument på over 30 sider (1ECU= ca. NOK 8,3). For andre format betales et gebyr som fastsettes fra gang til gang og som skal være innen rimelighetens grenser.
- 5) Det er også mulig å få dokument til gjennomsyn ved personlig fremtøpe på et av de, under punkt 1, nevnte steder. I Norge: Europakommisjonens delegasjon, Haakon VII's gate 6, 0161 Oslo.

Unntak

Dokument unntatt innsynsrett, er slike som vil være til skade for:

- offentlig sikkerhet, internasjonale forbindelser, monetær stabilitet, rettsaker, inspeksjoner og undersøkelser
 - beskyttelse av indivis og privatliv
 - beskyttelse av kommersielle og industrielle interesser
 - beskyttelse av Unionens finansielle interesser
 - beskyttelse av konfidensialitet som kreves i forhold til naturlige og juridiske persone som har kommet med informasjon.
- Det er også mulig å avslå innsyn i dokument for å beskytte institusjonens interesser i bearbeidelsesfasen."

Også tenk at vi beskylder EU for å være et udemokratisk system hvor det er nesten umulig å få innsynsrett i dokumenter.

Gammalt piss på ny flaske!

Kanskje ikke veldig parlamentarisk sagt, men det er grovt sett sannheten om Regjeringas forslag til Statsbudsjett for 1995. Over hele fjela møter vanlige folk nedskjæringer og dårligere tilbud, for at konkurransevnen til borgerskapet skal styrkes. For at de rike skal bli rikere, må de fattige bli fattigere.

Statsbudsjettet inneholder flere nye anghrep på studentenes økonomi.

I dette budsjettforslaget er aleine-mødre nok en gang blant de gruppene som rammes hardest. Kommunene som i utgangspunktet har lite penger vil få mindre, og Regjeringa gjør sitt beste for å få oss til å tro at EU-medlemskap er den eneste redninga. Rebell har sett nærmere på hva som skjer med skolen.

PÅ STEDET HVIL

Grunnskolen er nok den minste spennende sektoren. Der er det jevnt over for lite penger fra før, og Regjeringa kommer ikke til å endre særlig på det. En stor del av bevilgningene til grunnskolen går gjennom de såkalte rammebevilgningene til fylkene. Dette betyr at de er en del av den samla pengesekken som fylkeskommunene får, og det finnes ingen garanti for at pengene faktisk blir brukt på grunnskolen.

INGEN RETT - INGEN PLASS

Det mest overraskende med videregående skole er at nå er tydeligvis ikke oversøking noe problem lenger.

Til tross for at nesten 20 000 ikke fikk plass på grunnkurs ved høstens inntak, snakker ikke Regjeringa om å opprette ekstraplasser, for alle 16-åringene har jo fått plass.

Regjeringa skryter faktisk også av at i tillegg til 16-åringene så fikk rundt 14.000 såkalte overårige søkere også plass. Dette tar de som et bevis på at Reform -94, og lovfesta rett til videregående utdanning for 16-åringene har vært vellykka. Det er ingen som spør de 20 000 over 16 år om hva de synes om å stå i kø.

Det viktigste å merke seg er at før hadde Regjeringa en forpliktelse overfor alle som ville inn på grunnkurs til videregående utdanning. Nå har de begrensa denne gruppa til bare å være 16-åringene, og resten av søkermassen er definert inn i gruppa "elev uten rett til opplæring". Når Regjeringa allikevel er "snille" at de gir plass til de som ikke har rett, skal vi få følelsen av at de gjør mer enn nødvendig for at alle skal få en utdanning.

KØENE FORVINNER IKKE

I høst var det 20 000 som ikke kom inn, og opptakskapasiteten i høst var på ca. 140% i forhold til antall 16-åringene. Rammebevilgningene til fylkene skal til neste år begrense seg til en kapasitet på 125%, hvor mange kommer til å bli stående utenfor da?

Regjeringa argumenterer med at køene på sikt vil forsvinne, fordi det alltid vil være ekstra plasser utover de som 16-åringene opptar. I dette regnestykket har de glemt tre viktige faktorer:

- Alle plassene blir aldri oppfylt. Er det 5 ledige plasser på maskin og mek. i Oslo, så kommer ikke de 5 søkerne uten plass i Alta til å flytte til Oslo. I høst sto tilsammen nesten 8000 plasser ledig når opptaket var ferdig.

- Alle 16-åringene kommer aldri til å gå rett gjennom utdannelsen uten

DEKNINGSGRAD

Dekningsgraden til videregående skole defineres utfra antall 16-åringene. Et årskull 16-åringene tilsvarer 100%. Regjeringa anbefaler en dekningsgrad på 125% på hvert av de tre årstrinnene eller 125% på hvert årstrinn. Dette betyr at alle 16-åringene skal få plass, pluss en like mange overårige søkere tilsvarende 1/4 av 16-åringene.

Når Regjeringa bruker disse beregningene glemmer de at ikke alle plassene kan fylles opp, og de glemmer å forholde seg til virkeligheten. I 1992 hadde så og si alle fylkene i Norge en dekningsgrad på over 400%. I år er dekningsgraden på grunnkurs ca. 140%, over tre år gir dette en dekningsgrad på 420%, allikevel står 20 000 i kø.

Vi har nå fått en skolepolitikk i Norge som bygger på prinsippet: Har du penger så kan du få, har du ikke så må du gå!

opphold. En god del kommer til å prøve å begynne på nye grunnkurs, eller videregående kurs. Det er umulig å lage et utdanningssystem hvor alle velger riktig i første forsøk.

- De 20 000 som ikke kom inn i år, vil prøve igjen neste år, og da vil det også være flere nye søkere. Ungdom som har gått noen år uten utdanning, men som nå prøver å komme inn på skole.

HAR DU PENGER...

Det store festtaleuttrykket i norsk skolepolitikk er "Lik rett til utdanning". Med dette forslaget til statsbudsjett har Gro Harlem og Gudmund Hernes vist at i festtaler er det eneste stedet

de legger vekt på lik rett til utdanning.

For de tusener som kommer til å stå i kø til videregående utdanning de nærmeste åra, står det bare en mulighet igjen for å få skoleplass: Privatskoler. For dem som har penger kommer selvsagt ikke dette til å være noe problem. Er pappas lommebok stor nok, så er jo ingenting bedre enn at den håpefulle poden slipper å gå i overfylte klasser, i nedslitte klasserom på offentlige skoler.

Problemet kommer til å være større for de som ikke har penger. Vi har nå fått en skolepolitikk i Norge som bygger på prinsippet: Har du penger så kan du få, har du ikke så må du gå!

Fra studentdemonstrasjonen i Oslo 18. oktober mot statsbudsjettet. Foto: Ola Sæther

Hernes må fjernes!

Dette slagordet blei flittig brukt av tusenvis av studenter i fjor høst da de i samla flokk protesterte mot statsbudsjettet og endringene i studiefinansieringa. Nå gjelder det for studentene å komme seg ut på gata igjen, for forslagene som ikke blei vedtatt i fjor, er fremmet igjen i år.

Månedlige utbetalinger av studielån, fjerning av utdanningsstøtte til aleineforsørgere, fjerning av studiemoderasjon på tog, Hurtigruta og Nord-Norge-bussene, begrensning av retten til støtte fra 8 år til 7 år. Dette er hovedpunktene i de nedskjæringene som Hernes og Regjeringa ønsker seg.

FORBEDRINGER?

Regjeringas begrunnelse for nedskjæringene, er at dette egentlig er en omfordeling av midler. Kostnadsnormen skal heves med 1,5% og stipendandelen skal opp med 1%, dette kommer til å koste store penger, mener Regjeringa. Allikevel er dette endringer som betyr lite for den enkelte student. Faktisk kommer nedskjæringene til å bety mye mer.

De som faktisk kommer til å merke en bedring, er de studentene som allerede klarer seg best. De som klarer å komme seg gjennom studiene på normalt tid skal få bonuser. De som har de største problemene, og blir mye forsinka, skal på sin side straffes.

FÆRRE PLASSER

Betegnende for budsjettforslaget er at det i år som i fjor skal bli lavere inntakskapasitet på høgere utdanning. I 1993

Over: Mannen som må fjernes, nemlig Gudmund Hernes. Bildet er fra hans yngre dager, han var ikke særlig tiltrekkende da heller. Foto: Klassekampen

var kapasiteten på 39.000, i år gikk det ned til 36.000 og til neste år vil de ha det så lavt som 32.000, det samme som i 1990.

I 1991 var det nesten 23.000 søkere som ikke fikk plass på høgere utdanning. I år sto mer enn 30.000 uten plass. Hvordan klarer Regjeringa å mene det er logisk å senke inntakskapasiteten?

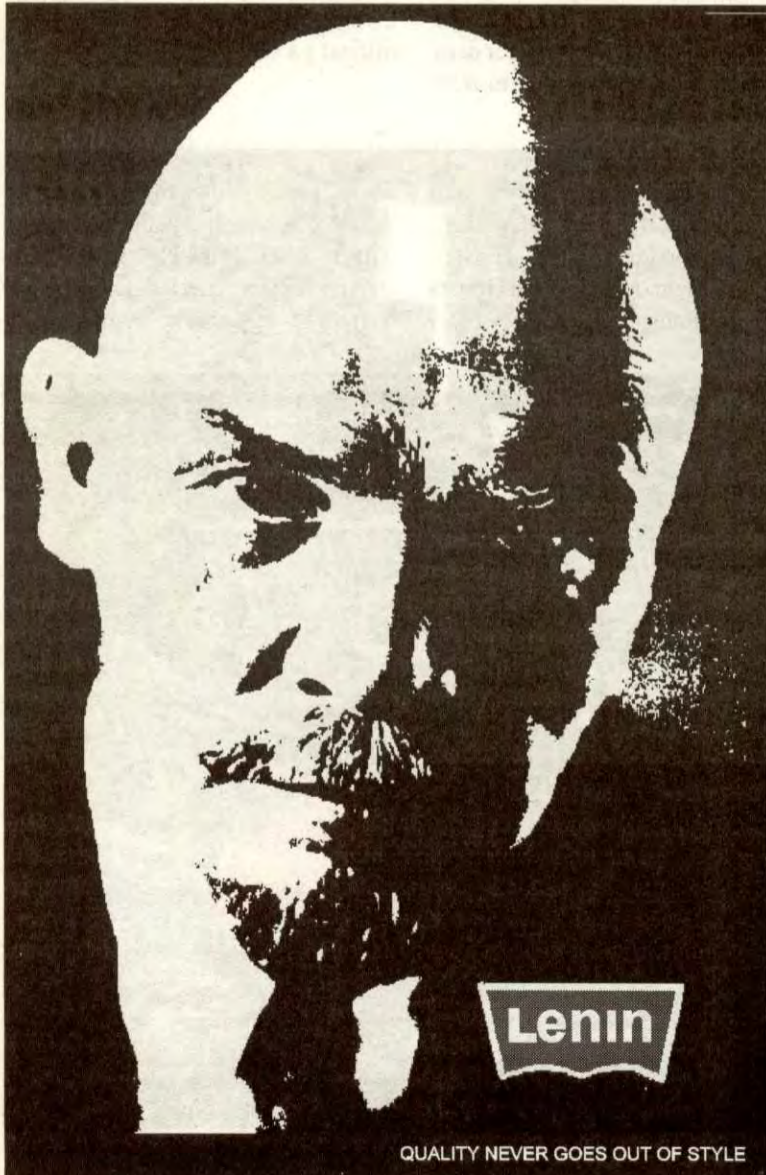
Den offisielle begrunnelsen er at arbeidsløsheten ser ut til å minke, men da burde kanskje Regjeringa også forholde seg til at søkertallene til høgere utdanning er stadig økende. Det er ikke vanskelig å se at grunnen til at det blir færre plasser, er at Regjeringa ønsker at færre skal få utdanning.

UT PÅ GATA!

Hittill har ikke studentorganisasjonene varslet store aksjoner, men aksjoner må det bli. Det at Regjeringa fremmer fjorårets tapte saker på nytt i år, viser hvor viktig dette er for dem. I fjor var de store aksjonene en viktig faktor for å stoppe forslagene, blir det ikke aksjoner kommer forslagene helt sikkert til å gå gjennom.

Fjorårets aksjoner var de største studentaksjonene noensinne i Norge, men de var ikke de mest langvarige. Greit nok at mange gikk i tog, men det kontinuerlige engasjementet har det vært smått med. For norske studenter har karakterpresset og angsten for å bli forsinka i studiene blitt viktigere enn det å slåss for bedre studievilkår.

I år er det viktig at engasjementet ikke begrenser seg til de å gå demonstrasjoner, men at det fører til en høyere politisk bevissthet blant studentene. Skulle aksjoner føre til at forslagene faller i år igjen, kan vi være sikre på at de kommer tilbake neste år, og neste år der igjen og året etter der. Dette er en krig hvor det er viktig å være sterk og utholdende.

QUALITY NEVER GOES OUT OF STYLE

Jeg synes det står mye fornuftig i Rebell, og vil :

- Ha informasjon om Rød Ungdom
- Vite mer om Rød Ungdom kvinnepolitikk
- Gå på Rød Ungdoms Bøllekurs for jenter
- Vite mer om Rød Ungdom anti-rasistiske politikk
- Gå på Rød Ungdoms grunnsirkel for å få vite mer om hva Rød Ungdom mener generelt
- Bli med i Rød Ungdom
- Abbonere på Rebell, Rød Ungdoms avis (75,- for 6 nr.)

Navn _____

Adresse _____

Postnr/sted _____

Tlf _____ Alder _____

Sendes: Rød Ungdom, Gøteborggt. 8, 0566 Oslo

Mål i EUs utdanningspolitikk

Selv om Maastricht er fullt av pjatt, så er det ikke umulig å finne tankene bak. De finner vi blant annet i formålsparagrafen til det viktigste utdanningsprogrammet ERASMUS. Erling Böttcher har trukket ut følgende hovedmål derfra:

1) Universitetslærerne skal være til gagn for EU.

Det kan ERASMUS sikre "gjennom større mobilitet blant universitetslærerne, så kvaliteten af utdannelsen på disse universiteter kan forbedres med henblik på at sikre Fællesskabets konkurrenceevne på verdensmarkedet".

2) Bidra til å skape EU-borgeren

ERASMUS kan "styrke forbindelsene mellom de forskjellige medlemsstaters borgere for derved at befæste ideen om borgernes Europa".

3) Skape en EU-akademiker

EU kan ved hjelp av ERASMUS "komme til å råde over et vist antall akademisk utdannede personer, der har erhvervet direkte erfaringer med samarbejde indenfor Fællesskabet, og derved skape grunnlaget for utviklingen af et intensivt samarbejde på det økonomiske og sociale område på fællesskabsplan".

"HØY TILPASNINGSEVNE"

De fleste som leser Rebell er sikkert enige i at det viktigste målet til EU er å styrke kapitalen, de store bedriftene i EU. Vi kan vel også være enige i at EU ønsker å bygge opp den utdanninga som styrker kapitalen, og det kapitalen i EU trenger er:

- Et høyt nivå innafor høyteknologien. EU vil utkonkurrere Japan på det teknologiske markedet, og for å få til det trenger de høyt kvalifisert arbeidskraft.

- Billig arbeidskraft som har "høy tilpasningsevne", det betyr at de skal ha ei generell utdanning og være innstilt på å skifte arbeidsplass ofte (og dermed være arbeidsløse store deler av livet). Det er dette som blir kalt "mobil arbeidskraft".

Et instrument for å oppnå disse tinga er det som på dansk blir kalt "erhvervsuddannelse", som kan oversettes med nærings(livs)utdanning, for å gjøre det enkelt kaller vi det yrkesutdanning sjølv om det ikke er det samme. Mens vi i Norge stort sett bare mener yrkesskolen, blir det på "EU-språk" brukt om både yrkesutdanning og ingeniørutdanning.

Når vi skal se på EUs utdanningspolitikk har vi ett stort problem, bortsett fra språkproblemene, det er at den nesten ikke fins. EF, da det het det, hadde nemlig ikke lov til å en egen

Den offentlige

SKOLEN BLIR UNDERGRAVD

av EU-tilpasning

For de fleste blir utdanninga i EU dårligere og mer generell. Og siden den norske regjeringa prøver å få Norge med i EU, blir EU sin utdanningspolitikk også gjennomført her. Et eksempel på det er Reform 94, som svekker fagutdanninga og fagmiljøet i skolene, og til sjuende og sist undergraver den offentlige skolen.

utdanningspolitikk. Derfor er mye av den bestemt utafør EU/EF-organer, det er tilsynelatende ikke EU sin politikk og det fins sjølvsagt ingen dokumenter som sier at det er det. Derfor må vi se på de konkrete tinga som blir gjennomført og på dokumenter fra organer som er nært knytta til (les: i praksis en del av) EU-systemet.

Et av disse organa er "undervisningsministerne i EU", som ble laga da undervisningsministerne i EU satt i Ministerrådet (det besluttede organet i EU) og fant ut at de nesten ikke hadde lov til å bestemme noen ting. De syntes at det var litt plagsomt derfor laga de et "internasjonalt samarbeidsorgan" som het "undervisningsministerne i EF" som formelt ikke er en del av EU-systemet. De har ingen formell makt og offentliggjør nesten ingen vedtak, men sannsynligvis har de lagt føringer for alle de reformene som har blitt gjennomført i de vest-europeiske landa (også Norges) utdanningssystemer.

MER GENERELL OG MER SPESIALISERT?

I kapittel 7 i "Hvitbok: Vekst, konkurranse, sysselsetting" (seinere kaller jeg den bare Hvitboka), kan vi lese at: "- undervisningen vil kunne rasjonaliseres ved å ha kortere generelle yrkesutdannelser, som bedre oppfyller markedets behov, og samtidig fremme yrkesutdanning som alternativ til universitetsutdanning".

Det med kortere generelle yrkesutdannelser er ganske enkelt å forstå, det har jo også blitt gjennomført i Norge. Med Reform 94 har vi fått ei mer generell yrkesutdanning (færre linjer), og læretida har blitt korta ned fra rundt 4 til 3 år, eller i praksis 2, siden grunnkurset for mange har veldig liten sammenheng med det yrket de ender opp i. Vi skal altså kunne mindre innafor hvert enkelt fag, samtidig som vi skal kunne noe om flere fag/yrker. Vi skal bli mobil arbeids-

kraft. Det betyr ikke at vi skal flytte rundt i Europa og jobbe litt i hvert land, men at vi må regne med å ha kortvarige jobber, skifte arbeidsplass ofte og derfor være arbeidsløse store deler av livet. Eller for å si det med Hvitboka:

"Oppbygging av mere fleksible og åpne yrkesutdanningssystemer og utvikling av den enkeltes tilpasningsevner er mer og mer nødvendige faktorer, både for bedriften, for at de bedre kan utnytte de teknologiske nyskapingar, som de utvikler eller erhverver, og for arbeidstakerne, som for en stor dels vedkommende risikerer å skulle skifte arbeide fire eller fem ganger i løpet av deres yrkesaktive liv."

VÅPEN MOT JAPAN

Samtidig med at yrkesutdanninga blir mer generell, skal den også bli mer spesialisert og fremmes "som alternativ til universitetsutdanning". Som de fleste skjønner er det vanskelig å få både ei mer generell og mer spesialisert utdanning. Den spesialiserte yrkesutdanninga skal være for et lite mindretall av folk. Disse folka skal være et våpen for EU-borgerskapet i kampen mot Japan og den øst-asiatiske blokka om teknologimarkedet.

For dem som vil "opp og fram" vil ingeniørutdanning være en mye sikrere vei enn å studere på universitetet. Dette vil sannsynligvis bli den utdanninga som gir mest status. Jeg vil også tru at det blir satsa en del på den tekniske grunnutdanninga, det vil si elektro- og mekaniske fag, men det blir som sagt ei mye mer generell utdanning enn før. Yrkesstoltheten blir svekka og det blir lettere å gi folk lavere lønn, det vil alltid være ei mulighet for å ansette noen andre hvis vi klager.

HOBBYFAG

Dem som taper mest på EU og EU-tilpasninga Reform 94 vil være en del av håndverksfaga og tradisjonelle

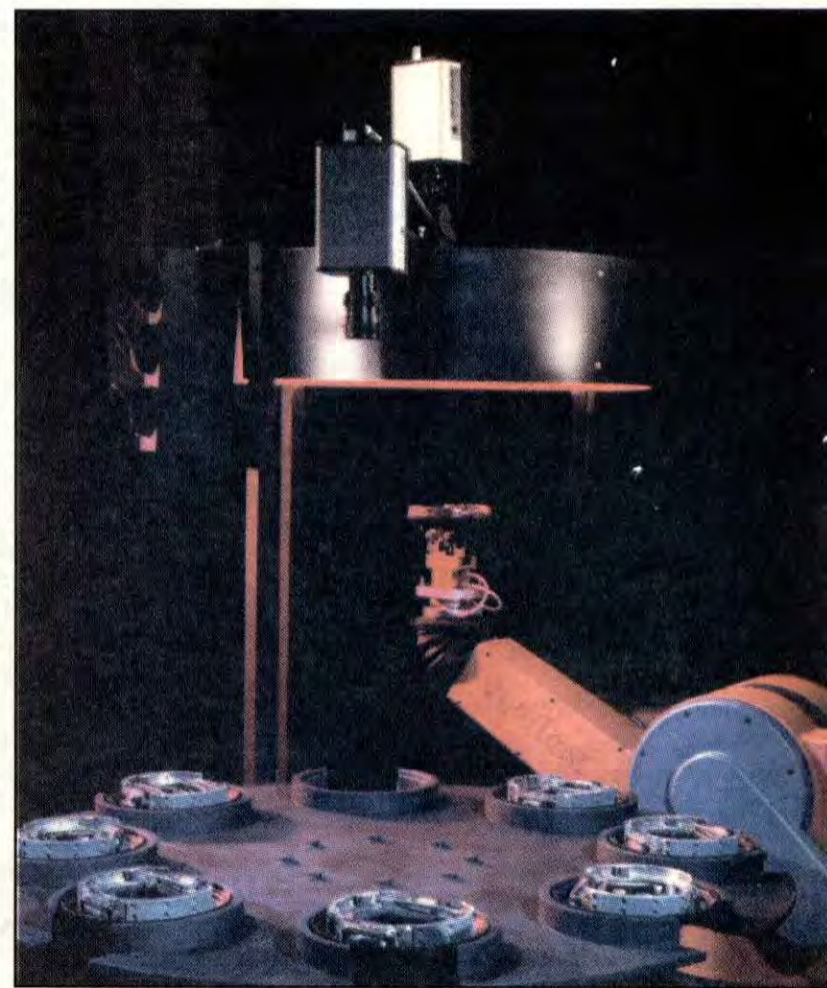

Dem som taper mest vil være håndverksfag og tradisjonelle jentelinjer.

Foto: Klassekampen

jentelinjer som Helse- og Sosialfag, som vi også kan se i sammenheng med den raseringa av helsesystemet og velferdsstaten. For eksempel hjelpepleieryrket vil sannsynligvis forsvinne helt og hjelpepleierne erstatta med ufaglærte. Mye av det samme vil antageligvis skje med utdanninger innafor humanistiske og kunstneriske fag, som også er dominert av jenter. Storkapitalen har nemlig ikke bruk for historikere og ballettdansere. Nå vil antageligvis en del av disse utdanningene overleve på privatskoler, som "hobbyfag" for dem som har så mye penger at dem ikke trenger å jobbe.

TOR FRIESTAD

EU vil vinne kampen mot Japan om høyteknologimarkedet. Foto: Rediff. Sim. LTD

Vest-Europa über alles

Innenfor EUs kultur- og utdanningspolitikk, er det et uttrykk som står sentralt: Den europeiske dimensjonen. Tanken bak den europeiske dimensjonen er å bygge opp en felleseuropeisk identitet, og en slags "vi mot dem"-tankegang. "Vi" er EU-borgerne, "dem" er

Skolene skal skape "EU-borgeren, de skal ha en felles Europadag og EU-melodien som "nasjonalsang nr. to". Foto: Knut Selsjord

Både språket og kulturen i Europa, og da spesielt Vest-Europa, er sterkt påvirket fra USA. Siden 2. verdenskrig har det pågått en slags amerikanisering av europeisk kultur. Mange ønsker derfor tanken om å styrke den europeiske kulturen velkommen. Spørsmålet vi må stille oss, er om EUs europeiske dimensjon er det samme som å styrke den europeiske kulturen.

ILLOJALE EUROPEERE

Jan Myrdal skreiv en gang at han var en illojal europeer, og mange av oss andre prøver også å være illojale europeere, fordi vi mener det imperialistiske Europa ikke fortjener vår lojalitet. EU trenger lojale europeere, rettene sagt lojale vest-europeere. Et folk som er ideologisk overbevist om at de gjør det rette, er langt lettere å styre enn et folk som er uenige med, skeptiske til og viser motstand mot systemet.

Gjennom den europeiske dimensjonen blir vest-europeisk kultur og historie framhevet og forherliget i forhold til resten av verden. EU-borgerne skal lære å føle felles identitet med andre EU-borgere, de skal lære at EU er deres hjemsted, og at "alt det gode kommer fra EU". Samtidig lever vi i en verden som har et desperat behov for Jan Myrdals illojale europeere.

SKOLEN SKAL EU-FISERES

"det er viktig, at der hos unge europæere ved siden av den nasjonale identitet skabes en bevidsthed om, at de er en del af et fællesskab, og at denne proces vil blive fremskyndet, hvis den europæiske hymne indgår i undervisningen." Dette sitatet er hentet fra en betenkning skrevet av et utvalg i EU-parlamentet som driver med utdanningsspørsmål. I dette skrevet gjør utvalget det klart at skolen er et viktig middel for å skape "EU-borgeren".

I tillegg til at EU-melodien skal bli en slags nasjonalsang nummer to i skolene, foreslår flere medlemmer i utvalget at alle skolene skal ha en felles Europa-dag. Her skal det "på denne dag legges hovedvægt på informasjon om samhørigheten mellom de frie nasjoner i Europa, især om Det europeiske Fællesskab og dets aktuelle oppgaver."

Vi vet at innenfor et hvert gitt politisk system vil en av skolens hovedoppgaver være å gjøre elevene til tilpassete og lydige borgere. Innenfor EU-systemet må dette bety at elevene skal bli opplært i å sette markeds-kreftene i sentrum, og at de sjøl til enhver tid må tilpasse seg systemet.

HVOR BEGYNTE DET...

I 1988 bestemte EU-parlamentets utdanningsutvalg seg for å sette ned en arbeidsgruppe som skulle lage en europeisk historiebok. Det tok over

et år før de klarte å bestemme seg for at Øst-Europa skulle med i historiebok. Samtidig mente franskmennene at en beskrivelse av det gamle Hellas ikke skulle være med, for de mente Europas historie startet med de tapre gallernes kamp mot romerne og Cæsar.

EU omtaler seg sjøl konsekvent som Europa. De har et Europaparlament og en Europakommisjon. I seg sjøl er dette en grov fordreining av sannheten i og med at langt under halvparten av landa i Europa er med i EU, men det er også med på å få folk i Norge til å tro at vi ikke "er med i Europa". Den økonomiske unionen har fått status som Europas kulturelle sentrum, i tillegg til sin økonomiske posisjon.

Å VELGE SIDE

Norge er en del av Vest-Europa, men er ikke med i EU. Likefullt er Norge

et av de imperialistiske landa som undertrykker det store flertallet. Kulturelt hører også Norge til Europa, og vil alltid være en del av den europeiske historien. Spørsmålet er om vi skal godta den europeiske dimensjonen og glorifiseringa av Europas rolle opp gjennom historien, eller om vi skal være illojale europeere og være kritiske til vår egen historie.

JORUNN FOLKVORD

Lesetips og kilder:

- Uddannelserne i EF-Unionen av Erling Böttcher, utgitt 1990 av Danske Studerendes Fællesråd
- Skolefokus nr. 14 - 1994
- Klassekampen 4. mai 1994
- Fakta om EU nr. 5 fra Europakommisjonens delegasjon i Norge
- Maastricht-traktaten

Utdanningsprogrammene:

ERASMUS

Ble satt i gang i 1987. Det omfatter støtte til å bygge opp et nettverk mellom universitetene i EU-landa, gjennom utveksling av alt fra lærere til læreplaner. Det gir støtte til studentutveksling og det har et pilotprosjekt for gjensidig godkjenning av utdannelse. I tillegg finnes det en egen post for reklame for ERASMUS, hvor man blant annet kan gi en ERASMUS-pris til noen "der har ydet betydningsfullt bidrag til utviklingen av samarbeidet mellom universitetene i Fællesskabet." ERASMUS er det største og viktigste utdanningsprogrammet i EU. Norge er som EFTA-land allerede med i ERASMUS.

COMMET

Et forskningsprogram som blei vedtatt allerede i 1986, også her har Norge vært med lenge som EFTA-land. Dette programmet dreier seg om samarbeid mellom bedrifter og læresteder. Lærere, studenter og teknisk-administrativt personale fra lærestedene kan få praksisopphold i bedriftene, mens bedriftene kan sende sine folk til praksisopphold til lærestedene. Målet med programmet er å sikre høyt kvalifisert og spesialisert arbeidskraft til bedriftene, og å utvikle europeisk høyteknologi til å konkurrere med USA og Japan. Selvsagt er det også et mål "at føje en europæisk dimensjon til samarbeidet mellom universitet og bedrifter".

YOUTH FOR EUROPE

Dette er vel hva man kan kalle et propaganda-program. Målgruppa er ungdom mellom 15 og 25 som skal drive utveksling, og få lov til å oppleve den europeiske dimensjonen. Programmet er spesielt retta mot ungdomsledere og ledere i frivillige organisasjoner.

LINGUA

Er et program som skal styrke EU-språkene som fremmedspråk i de forskjellige EU-landa. Det blei vedtatt i 1989, og gikk da utenfor rammene av Romatraktaten. Det gjorde forsåvidt også ERASMUS og COMETT da de ble vedtatt, men EU-domstolen avsa en dom som gjorde at det ikke gjorde noe. Dette er et program som har liten virkning på land som Danmark hvor frem-

medspråk allerede står sterkt.

PETRA

Utveksling innenfor yrkefaglig utdanning og høyere fagutdanning. Lite kjent i Norge, antageligvis fordi fagutdanninga i Norge er en av de beste i Europa, ogat behovet for utveksling er liten.

FORCE og EUROTECNET

Programmer som er enda mindre kjent i Norge. Dreier seg om yrkes-, videre- og etterutdanning og fornyelse av teknologiske fag.

Like barn leker best

Det er 15.000 av dem, de er støttet med omtrent 90.000 kroner hver i året fra EU, de er fordelt på 9 skoler, lærerne har opptil 45.000 kroner i månedslønn, foreldrene deres er høyt utdanna og har godt betalt jobber i EU-kommisjonen. De er EU-barna og de går på euroscoler.

Målet for euroscolene er å gjøre elevene til "europeere, utdannet og rede til å fullføre og konsolidere arbeidet til deres fedre før dem." Euroscolene gir grunnskoleutdanning og allmennfaglig utdanning på videregående nivå, og de følger opp en skoletradisjon som bygger på mye teoretiske fag og pugging.

Det er en tradisjon som skiller seg sterkt fra den norske skolen, som bygger mye på sjølstendige vurderinger, kritisk tenking og en del praktiske øvelser. Nå er heller ikke den norske skolen sånn som man skulle ønske, men i forhold til euroscolenes pedagogiske tankegang blir den et paradis.

MATTE OG SPRÅK

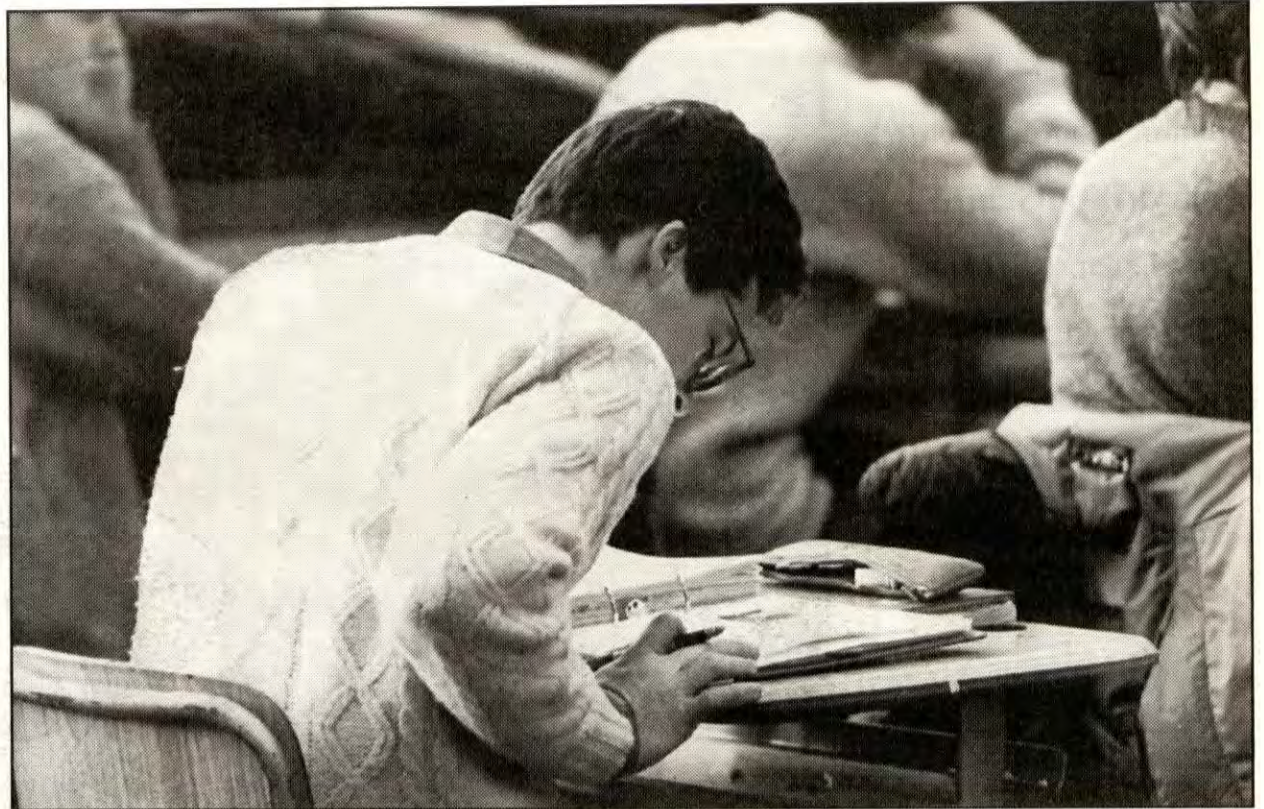
De sentrale fagene i euroscolene er matte og språk. Dette er noe vi også

kjenner igjen fra EUs forskjellige utdanningsprogrammer. Elevene skal gjøres til europeere gjennom å lære de store europeiske språkene, og det er jo forøvrig viktig å lære fremmedspråk. Problemet oppstår når fremmedspråkene fortrenger morsmålet, og man får en liten gruppe språk som blir de eneste viktige.

Vektlegginga av matte og andre realfag er typisk for EU. Det er disse fagene som gir lønnsomme utdannelser, som gjør at elevene seinere kan gjøre jobber hvor de styrker EUs konkuranseevne overfor USA og Japan. Samfunnsfag og estetiske fag er ikke lønnsomt, og derfor per definisjon ikke viktig i EU-systemet.

ELITESKOLER

Euroscolene er eliteskoler for elitens barn. Det sier ikke så reint lite at et

På eliteskoler skal framtidas europeere og ledere formes til en ensartet masse ikke engang svigermor ville like.

land som Frankrike er skeptisk til skolene, og at de foretrekker å opprette egne franske skoler istedenfor at franske EU-barn skal gå på euro-skoler. Rektoren ved den ene euroscolen i Brussel sier at elevene på skolen uten tvil er en privilegert masse.

Det interessante med dette er at dette

også er utgangspunktet hans for å mene at euroscolene ikke kan være en modell for en felleseuropeisk pedagogikk. - Til det er situasjonen for spesiell og elevene våre for privilegerte, sa Flemming Olsen til Klassekampen i mai i år.

Det vi i våre stille sinn kan lure på, er om euroscolene kan være en modell for felleseuropeiske eliteskoler, som ikke bare bygges for EU-barn, men for elitens barn i alle EU-landa

JORUNN FOLKVORD

Kampen om kvinnene

Ja-sida prøver til stadighet å overbevise norske kvinner om hvor fordelaktig et norsk medlemskap vil være. Heldigvis ser det ikke ut til å hjelpe noe særlig. Men det er flere som vil overbevise kvinnene. 10.-11. oktober inviterte The European Womens lobby til konferanse i Stockholm.

Det er lett å bli mistroisk når kvinne-lobbyen i EU inviterer til konferanse på hotell med alle utgifter dekket. Mindre mistroisk blir man heller ikke av at de inviterte er kvinneorganisasjoner fra de fire søkerlandene; Østerrike, Sverige, Finland og Norge. Derfor var en god porsjon skepsis en viktig del av bagasjen på vei til Stockholm.

NORSKE BØNDER OG FISKERE
De norske kvinneorganisasjonene var godt representert på konferansen. Norsk Fiskerkvinnelag, Norsk Bondekvinnelag, Norsk Bonde- og Småbrukarlag, Norsk Kvinnesaksforening, Kvinnefronten, Høyrekvinnene og AKPs kvinnevalg for å nevne noen. Det ville være grovt misvisende å påstå at Ja-standpunktet sto sterkt blant de norske deltagerne.

Siden det var få deltagere fra Østerrike, dominerte de nordiske kvinnene blant deltagerne, mens innleiderne kom fra forskjellige EU-land. Til tross for en fargerik forsamling, og at grunnlaget for spennende var der, ble konferansen i hovedsak bare en lang rekke kjedelig foredrag på innfløkt engelsk.

FOR TYNT

At dette var propaganda for å få oss inn i EU lå tjukt utenpå flere av innledningene, og kritiske spørsmål ble besvart med visjoner om gull, grønne skoger og samarbeid mellom kvinneorganisasjoner.

I og med at det kvinnepolitiske nivået i Norden er høyt, var mange skuffet over det lave politiske nivået på konferansen og at det ikke var satt av tid

til skikkelig diskusjoner. Og sjøl om de fleste deltagerne var skikkelig utseende damer i drakt m/skulderputer, var dommen over konferansen lite nådig. "Det er å undervurdere nordiske kvinners intelligens," var en av kommentarene.

Fleire av deltakerne syntes også det var en rar prioritering å ta en omvisning på rådhuset i Stockholm, når mange egentlig ønsket mer tid til diskusjon. I det hele tatt virket dette mye som en konferanse som skulle smøre, mer enn å overbevise. Alle deltagerne fikk til og med et silkeskerf; blått med gule stjerner...

LOBBYEN HAR PROBLEMER

Noe av det interessante på konferansen var når lederen for kvinne-lobbyen snakket om hvordan lobbyen fungerte, og hvilke problemer de har. Kvinne-lobbyen representerer altså kvinnene i EU, det vil si halvparten av befolkningen. De har tilsammen 3 1/2 ansatte.

Kvinne-lobbyen jobber også for å få igjennom flere direktiv som vil lette kvinners situasjon, men motstanderne er mange, og det er vanskelig å nå gjennom. Direktivet om omvendt bevisbyrde i likelønnsaker (arbeidsgiveren skal bevise at det er likelønn

framfor at arbeideren må bevise at det er forskjellsbehandling) har de for eksempel jobbet med i flere år uten å få gjennomslag, og det ser fortsatt ut til å være langt fram. Dette gjelder også de fleste andre direktivene lobbyen jobber for.

Kvinne-lobbyen har også store økonomiske problemer. Konferansen i Stockholm var betalt av Kommisjonen og Siemens, og den daglige driften i Brussel er det Kommisjonen som sponser. Det sier kanskje litt om Kommisjonens syn på kvinne-lobbyen når

lobbyen for støtte til Non-Governmental Organisations i Kambodsja får dobbelt så mye penger...

- Noe av det mest intr. Anne Taylor om lobbyen, sterkt kritisk til gjennomføringa av hvitboka, om vanskelige direktiv.

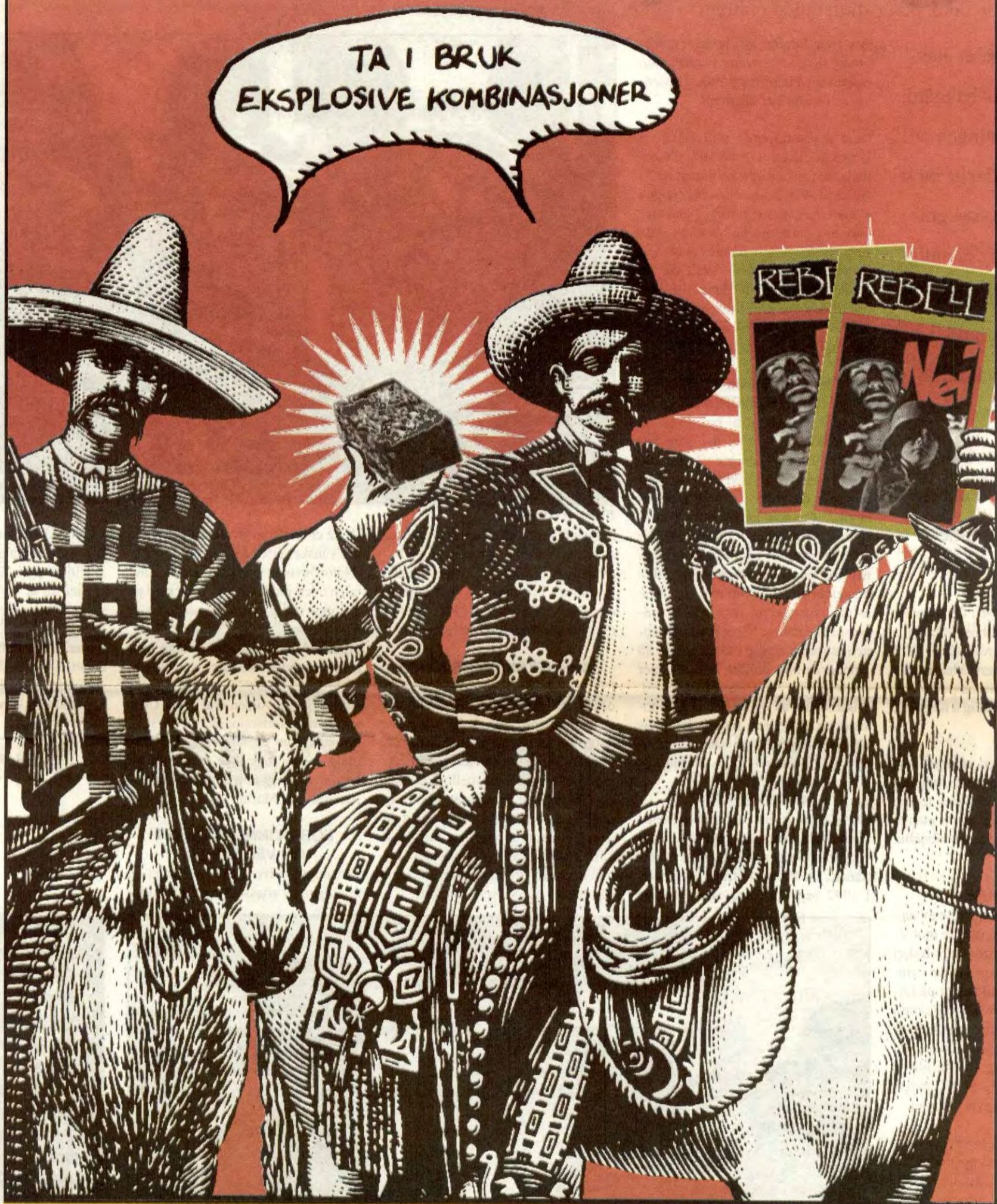
- visste du forøvrig at kvinne-lobbyen har 3 hele og 1 del, og at lobbyen for ngoer i kambodsja får dobbelt så mye penger.

JORUNN FOLKVORD

Det er ikke kvinne-lobbyen i Bryssel, dette er de som sitter med makta

HVORDAN BLI EN EKTE REVOLUSJONÆR? TIPS I

Nå er tiden kommet for å gjøre opprør mot kapitalens utplyndring. Prøv skolering blandet sammen med aktivisme.

Vi har flere former for skolering. Enten abonnement på *Rebell*, et av våre nye hefter og en dæsj med aktivisme

Bland dem med Rød Ungdoms grunn-sirkel, og du vil merke at du har et bedre grunnlag for opprør enn tidligere.

RØD UNGDOMS
NORSKE
REVOLUSJÓN

Guatemala: Lang kamp mot diktaturet

Guatemala. Nok et elendig land i USAs bakgård. 60% av befolkningen er indianere. Landet er mest kjent for sine massegraver, sin terror og elendighet. Men egentlig var det mest ukjent fram til Rigoberta Menchu fikk fredsprisen. Men nå er Guatemala på vei videre. Redskapene er sannhet, organisering og enhet. Målet er fred.

Kampen har vart lenge i Guatemala. Helt siden de hvite erobrerne kom for mer enn 500 år siden. Men siden 1977 har undertrykkning vært så hard at det er vanskelig å beskrive med ord. Og, ihvertfall for meg, umulig å forestille seg.

Guatemalas landsbygd er organisert i landsbyer. Militærregimets metoder tvang mange av landsbyenes ledere til å gå i dekning. En av de mange som ble drept var Vincente Menchú, faren til Rigoberta.

MASSAKRE

I mai i -78 skjedde den første av hærens mange hundre massakre mot sivile, i landsbyen Ponzós. 119 Kekci indianere, ledet av den gamle kvinnen Mama Maquin, ble skutt på torget. Årsaken var at de hadde deltatt i en fredelig protest mot at jorda deres var blitt tatt fra dem for å drive med kvegdrift og oljeleting. Etterpå ble de drepte lagt i ferdiggravede graver. Massakren var tydeligvis planlagt.

Alle disse massakrene førte til et voldsomt oppsving for den nystiftede indianske bondeorganisasjonen, Comité de unidad Campesina (CUC). Andre organisasjoner slo også rot. Men disse brukte bare legale midler og etterhvert viste det seg at de kom til kort mot hæren som trappet opp til full krig. Men gjennom sin kamp vant de allikevel flere viktige seire.

GERILJAEN STARTES

I 1980 ble geriljaen URNG dannet. De påførte hæren store tap, og vokste seg raskt sterke. På slutten av 1981 innleder hæren en ny offensiv for å tørke ut støtten til geriljaen. Det finnes ikke lenger skiller mellom sivile og gerilja. Og det tas ingen krigsfan-

ger. Hele familier blir brent levende. Stadig flere kvinner blir voldtatt som et ledd for å knuse opprøret. Titusenvis av mennesker ble drept.

Men masseterroren klarte ikke å knuse geriljaen. I 1986 fikk Guatemala sin første valgte president på 20 år, Vinicio Arévalo. Men han hadde et klart mandat fra sin forgjenger, diktatoren general Mejia Victores. Alle som hadde vært involvert i massakre og overgrep mellom 1982 og 86 skulle sikres amnesti. Hans avskjedsord til den nye presidenten var; "Det ville være en feiltakelse å gå mot hæren. Det ville den ikke tillate."

NYE PRESIDENTER, INGEN ENDRING

Arévalo ble skremt til lydighet. "Vi klarer ikke å finne ut hva som har skjedd i fortida. Da måtte vi sette hele hæren i fengsel. Hvis vi startet en rettsprosess nå, ville jeg oppfordre til hevn." Og han klarte eller ikke å stanse overgrepene fra hæren. Men i 1993 overtok den gamle ombudsmanden for menneskerettighetene presidentembedet. Selv om mer enn 80% av guatemaltekerne ikke deltok i valget, hadde mange håpet på grunnleggende forandringer i Guatemala. Så langt er de blitt skuffet. Fortsatt skjer det daglig politisk motiverte mord, trakassering av og trusler mot opposisjonen. Arbeidere får sparken hvis de krver høyere lønn eller organiserer seg. Allikevel finnes det håp.

45 000 ENKER

Conavigua er enkeorganisasjonen i Guatemala. Etter mer enn 45 år med borgerkrig er det 45 000 enker i Guatemala. De fleste er fattige indianere. I 1992 begynte Conavigua å åpne

Juntaen i Guatemala.

massegraver og identifisere ofrene for etter den store terror bølgen på begynnelsen av 80-tallet da flere titusen indianere ble drept. Ved hjelp av eksperte er fra utlandet ble sannheten bokstavelig gravd fram.

SANNHETSKOMMISSJONEN

I Oslo i juni kom geriljaen, URNG, og regjeringa til enighet om å nedsette en kommisjon som skulle klargjøre de grove bruddene på menneskerettighetene som har funnet sted i Guatemala. Man antar at mellom 50 000 og 150 000 har blitt drept. Men hæren kommer ikke til å godta en avtale som gjør det mulig for kommisjonen å finne de ansvarlige å stille dem for retten. Derfor sikrer avtalen alle som har deltatt i massakrene amnesti.

Dette er en del av avtalen Conavigua har vanskelig for å svelge.

-Naturligvis er vi glade for denne avtalen i den grad den kan være med på å stoppe overgrepene og volden, sier Maria Canil, en av lederne i Conavigua. Men situasjonen er ikke blitt bedre på dette området.. den største svakheten ved avtalen er at de som er ansvarlige for volden skal gå fri. Uten et ordentlig rettsoppgjør, vil det ikke bli snakk om en forsoning i Guatemala. Og jeg tror ikke de pårørende kommer til å gi opp dette kravet heller, avslutter Maria.

FOR KVINNENS ENHET OG VERDIGHET

Conavigua driver med mye annet en åpninger av massegraver. Et viktig

våpen i deres kamp er språkopplæring. I Guatemala snakkes det 22 forskjellige språk. Spansk er en nødvendighet for at organiseringa skal fungere. På kontoret deres henger en stor logo: "Por la dignidad y unidad de la mujer". For kvinnens verdighet og enhet. Dette målet ligger langt inn i framtida. Men dersom de når enhet, er kanskje ikke verdigheten uopnåelig den heller.

KAIA STORVIK

Tvangsrekruttering av unge gutter til hæren i Guatemala.

"Mange tror at vi indianere begynner krigen nå. Men kampen vår er ikke av ny dato. I lang tid har vi fulgt i fotsporene til våre bestefedre og mødre. De advarte oss: "Kampen har pågått i denne landsbyen så lenge vi kan huske. Og dag for dag vokser den. Snart er tiden kommet for det store slaget. Kanskje vil du eller dine barn oppleve den. Vær forberedt. Vær ikke redd når dagen kommer. Da er de tid for tenam, vårt folks skjebnetime. Dagen er her."

Jacinto Galileo
"Vårt folks skjebnetime"

Fra urbefolkning til Urbefolkning

Indianerne i Guatemala har det jævlig. Det er noe alle veit. At de har hatt mye kontakt med vår egen urbefolkning, samene, og at disse to folkeslaga har støtta opp under hverandres kamp, er mindre kjent i Norge. Men Rigobera Menchu blir varm i øya når hun snakker om sine samiske brødre og søstre. Når tankene penser inn på forhandlingne i Guatemala, forsvinner smilerne. Men hun understreker at hun håper.

Møtet som nå finner sted i Oslo er det tredje forhandlingsmøtet mellom URNG og regjeringa. Jeg håper at vi kan komme videre med forhandlin-

Rigobera Menchu Foto: Morten Aabel

gene. At vi endelig kan sette oss ned, og at motparten kan høre fra den sivile sektoren hva som er galt, hva som må forandres. Og jeg er glad for at det er her i Oslo, dette er en by som har gjort mye for verdensfreden.

Du har sagt at folk i Guatemala er pessimistiske. Hva hvis de må vente enda et år på en løsning?

Situasjonen er virkelig alarmerende. I Guatemala er det veldig mye vold.

Hvis ikke noe skjer, vil overgrepene mot URNG fortsette. Overgrepene fra hæren vil aldri ta slutt. Det er virkelig på tide at begge parter går inn for forhandlingene.

Tror du det kan bli noen løsning?

Etter 34 års krig, har vi forhåpninger til konferansen her i Oslo. Det er på tide at noe skjer. Håpet har vi hele tiden, og det må vi ikke miste. Vi må finne fred i Guatemala og få en slutt på all smerten. Det er det viktigste nå. Og vi har håp for våre barn.

Har du noen tiltro til sannhetskommisjonen?

Det Guatemalske folket trenger sannhet. Mer enn noe annet trenger vi å få hvide hva som har skjedd. Hovedsaken er at sannheten kommer fram. Kvinnene i Guatemala finner kadavre av familiemedlemmer uten at de får vite hva som har skjedd. Hvis vi skal finne noen løsninger på konflikten, må vi først finne ut hva som har skjedd.

Det mayiske folket har hatt mye kontakt med samene i Norge?

Ja. Jeg vil gjerne takke alle mine samiske brødre og søstre. Jeg er lei for at jeg ikke har hatt mulighet til å treffe dem på mitt besøk her i Norge. Men vi har store forhåpninger til samarbeidet mellom oss og samene. I fjor hadde vi mye kontakt med samerådet. Det neste tiåret tror jeg vi kan lære mye av samene og de mye av oss og vår kamp. Sametinget kan også være til stor hjelp for det mayiske folket, og være en ryggstøtte. Det er veldig viktig for oss med denne støtten fra en annen urbefolkning.

KAIA STORVIK

MUSIC FROM THE MOTION PICTURE JUDGMENT NIGHT

Judgment night er to ting; en film som selvsagt har også har et soundtrack. Det at filmen har et soundtrack er i og for seg ikke så enormt, men....

stort sett er det mulig ut i fra plata og høre om filmen er verdt og se eller omvendt. Sånn er det desverre ikke med dette konseptet.

Jeg stifta først bekjentskap med musikk og gleda meg stort til og se filmen. Plata er nemlig noe av det absolutt beste jeg har hørt av nyere musikk. Plata består i hovedsak av låter skrevet og fremført av ett rap band og ett tungt band. Denne kombinasjonen er stort sett meget vellykka, men det er noen absolutte nedturer her f.eks "I love you Mary Jane". Men hva annet kan man vente når plata består av nesten 30 band?

Det som åpner skiva er Helmet & House of Pain med "Just Another

Victim". Den legger på en måte premisene for hvilken retning plata vil utvikle seg, og dette kan bare bli bra. Musikalsk sett er kombinasjonene ofte gjort ved at låtene er delt inn i to seksjoner, en med rap og en med ett mere rocka preg. Denne plata er ett absolutt must ikke bare fordi det er mye bra musikk men også fordi den gir en god oversikt over hva som beveger seg i amerikansk musikk nå.

Over til filmen. Den kan beskrives med FÅ ord. Filmene er bygd opp rundt en mildt sagt elendig story, spilt

av forfedelig dårlige skuespillere, (to av dem er ikke en gang skuespillere, en basketballspiller og en VJ fra MTV) og sist men ikke minst med en så elendig regissør at resultatet gir seg selv. Den eneste muligheten denne filmen har til å bli anerkjent er som film til skrekk og advarsel til alle som studerer film eller skuespill i en eller annen form.

GUDMUND GRØNHAUG

Valgflesk, valgflesk og valgflesk

Inntil nå nylig er det få som har gjort seriøse forsøk på og bli feite på valgflesk. Her i landet er det noen få som har gjort mer eller mindre vellykka forsøk på det, men deres valgflesk er blitt "avslørt" som valgflesk.

Disse avsløringene har gjort det stadig vanskeligere for folk med ambisjoner i frp og andre koseklubber og hevde seg i norsk samfunnsniv.

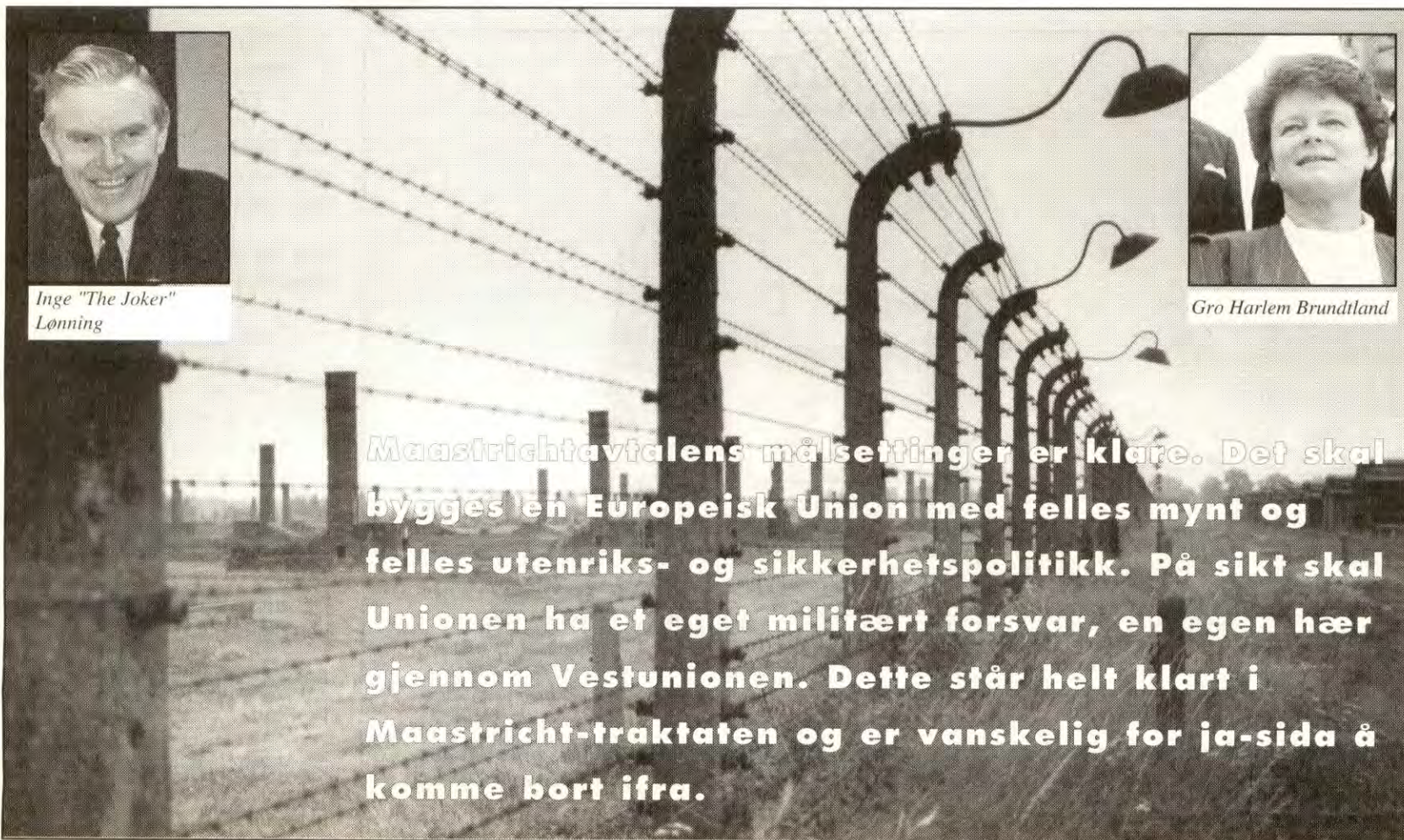
Men som vanlig er danskene langt foran oss. Der har det i lengre tid eksistert ett parti som ikke har annet enn valgflesk på programmet. De kaller seg "bevisst arbeidssky elementer" og kom inn i det danske parlamentet nå i høst. Programmet de kom inn på inneholdt bla. følgende punkter:
-Medvind på alle sykkelstiene.
-Innvalidepensjon til folk uten humor.
-Religionen tilbake til kirkene.

-Julepressanger til alle barna, ikke bare de snille.

-Mere godterier på lørdag. Med dette programmet bør mesteparten av jobbingen være fort gjort i parlamentet. Dermed kan representanten lene seg tilbake i godstolen og konsentrere seg om å bli feit av valgflesket.

REBEL

HVILKEN UNION vil de ha oss inn i?

Inge "The Joker" Lønning

Gro Harlem Brundtland

Maastrichtavtalens målsettinger er klare. Det skal bygges en Europeisk Union med felles mynt og felles utenriks- og sikkerhetspolitikk. På sikt skal Unionen ha et eget militært forsvar, en egen hær gjennom Vestunionen. Dette står helt klart i Maastricht-traktaten og er vanskelig for ja-sida å komme bort ifra.

I EU-debatten er det for liten diskusjon om hva slags Union det er snakk om å melde oss inn i. Ja-sida sier at Unionen ikke er klar enda, at den skal revideres i 1996, at Norge vil kunne få stor innflytelse som medlem, at det er lite trulig at det blir en union osv. osv. Hvilke argumenter de bruker er avhengig av hvem de diskuterer med, og hvordan de sjøl ser på unionsplanene. Men skal vi prøve å få et klart bilde av hva planene består av, må vi se på hva EU sjøl sier. Vi kan lese Maastricht-avtalen (som skulle ha vært spredd til alle norske husstander, noe som Stortinget stemte nei til), vi har rapporten "Refleksjoner over Europeisk politikk" som det tyske regjeringspartiet CDU har lagt fram, og vi har utkastet til Unionsgrunnlov lagt fram av EU-parlamentets institusjonelle utvalg.

Maastrichtavtalens målsettinger er klare. Det skal bygges en Europeisk Union med felles mynt og felles utenriks- og sikkerhetspolitikk. På sikt skal Unionen ha et eget militært forsvar, en egen hær gjennom Vestunionen. Dette står helt klart i Maastricht-traktaten og er vanskelig for ja-sida å komme bort ifra. De prøver seg gjennom å si at traktaten skal opp igjen i 1996, men det er de planene som foreligger i dag vi må ta stilling til 28.november.

Ulike fløyer innafør EU har begynt drakampen om hvem som skal ha mest innflytelse innafør denne Unionen.

I rapporten fra CDU legges det opp

til at EU-landa deles i A, B og C-medlemmer. A-medlemmene skal være de landa som ønsker sterkest integrasjon; Frankrike, Tyskland og Benelux-landa. Disse landa kalles i rapporten for "den indre sirkel". Dette vil altså være de mest sentrale landa, både politisk og geografisk. I og med at disse landa skal ha en annen status enn de øvrige, vil de kreve økt politisk innflytelse over B og C-medlemmene. Rapporten kan avfeies av ja-sida som en rapport lagt fram av ett parti innafør ett land i Unionen. Men så enkelt er det ikke. Rapporten legges fram av CDUs parlamentariske leder Wolfgang Shauble. Han er en av Helmut Kohls næmeste medarbeidere. I tillegg var innholdet i rapporten på forhånd klarert med den franske regjeringa. Vi kan derfor slå fast at rapporten har solide støttespillere bak seg.

De store EU-landa har allerede krevd økt innflytelse. Slik det er i dag krever enhver forandring av Maastricht-avtalen enstemmighet. I korridorene i Brussel og Strasbourg snakkes det om "de små lands diktatur". De store landa som vil ha økt integrasjon, og som ønsker at denne utviklinga skal gå så fort som mulig, vil ikke at de mer uvillige landa skal bremse på utviklinga. Derfor vil de styrke sin egen innflytelse, om nødvendig ved å dele EU inn i tre grupper av medlemmer.

I utkastet til Unionsgrunnlov fra EU-parlamentets institusjonelle utvalg har de små landa ikke rett til å ha ett medlem i EU-kommisjonen slik som de har i dag. Formannskapet i Unions-

rådet skal heller ikke gå på omgang mellom landa slik som nå. Utkastet vil helt klart svekke de små landas innflytelse.

Men innflytelsen til de små landa er svekket allerede i dag. På EU-toppmøtet i Edinburgh i desember -92 fikk de ni største landa flere plasser i EU-parlamentet. De tre minste landa fikk ikke flere plasser. På EU-toppmøtet i Brussel i desember 1993 forandra de rekkefølgen på hvem som skal ha formannskapet i EU. På denne måten har nå de store landa alltid en representant i den tremannsgruppa som representerer EU-landa i utenriks- og sikkerhetspolitikk. Disse tre kommer fra det landet som hadde formannskapet i forrige periode, det landet som har det i inneværende, og det landet som vil få den i neste perioden.

Utkastet til Unionsgrunnlov blei vedtatt av EU-parlamentets institusjonelle utvalg 2. og 3. desember 1993. EU-parlamentet tok forslaget til etterretning "med tilfredshet", og ba det nye EU-parlamentet om å gå videre i arbeidet med en Unionsgrunnlov.

En kan spørre om hva som er forskjellen på en traktat og en grunnlov. Fernand Herman har skrevet utkastet til grunnloven og er medlem av den kristelig demokratiske gruppa i EU-parlamentet. Han har vært medlem av EU-parlamentet siden det første direkte valget i 1979. Han svarer på dette spørsmålet: "Normalt er en traktat en avtale mellom suverene stater, som fortsetter å være suverene. Traktaten forpliktet bare dem og kan bare

anvendes på dem. Den forplikter ikke direkte borgerne i disse stater og tillegger dem ikke direkte hverken rettigheter eller forpliktelser.

Derimot har medlemsstatene med undertegnelsen av Roma-traktaten bevisst skapt et rettsfellesskap med egne organer, som er uavhengig av landa. Dette fellesskapet er i stand til å frambringe rettsregler, som medlemslanda underkaster seg, og som finner direkte anvendelse på landas borgere." (dansk kommentar til utkastet til Unionsgrunnlov.)

Han slår altså fast at EU-landa er å betrakte som en Union som trenger en felles grunnlov.

Ja-sida har rett i at ingen vet hvordan Unionen vil bli og hvordan den vil utvikle seg. Men vi vet nok til å kunne se retninga det går i. Det at de store landa krever større innflytelse vil ikke bare føre til at Norge, som et eventuelt medlem, får svært lite å si. Det fører også til at motsigelsene innafør EU øker. Og at Unionen skulle føre en total annen politikk enn det den gjør i dag, bare på grunn av Norges innflytelse, er det vel ingen som trur på. Spesielt ikke når de som styrer Norge ønsker en politikk som i all hovedsak er identisk med EUs.

SOLVEIG AAMDAHL

På fu - Tysk

- I 1914 kalte de det:

"Krigsmåls program-
mene"

- I 1939 ble det kalt: "Det
Tredje Rike"

- Nå heter det: "Den
Europeiske Union"

HVEM ER EU LAGA FOR?

EU og det indre marked er ikke en ny ide i Europa. Utviklinga vi ser i dag har vært en sentral del av bl.a. tysk utenrikspolitikk i over hundre år. I 1870-åra ved Tysklands samling var det klart hvor de tyske ekspansjonslinjene skulle gå. Målet var å skape et europeisk "Grosswirkschaftsraum" under tysk hegemoni med midt-Afrika som et tilleggsområde. Da Tyskland gikk til krig i 1914 fastslo man ganske nøyaktig hva som var krigsmålsprogrammene. Der heter det bl.a. i pkt. 4 (september 1914): "Målsetningen er å oppnå dannelsen av et midt-europeisk økonomiforbund gjennom felles tollavtaler under tysk likeverdighet, men i realiteten under tysk ledelse, med Tyskland som stabiliserer sitt økonomiske herredømme over Midt-Europa." (Fra Deutsche Kriegzeile 1914-18, Ullstein 1964) I disse dokumentene finner en også Norge nevnt som et helt naturlig ekspansjonsområde for den tyske økonomien. Av de 3-4 klassiske imperialiststatene er det bare Tyskland som har definert Norge som sin interessesfære.

I EU-kampen prøver ja-sida å framstille det som om EUs spede begynnelse, Kull- og ståunionen, blei laga for å skape et europeisk samarbeid som skulle hindre nye kriger i Europa. De forteller oss at utviklinga fra dette samarbeidet til Maastrichtunionen har vært en prosess styrt av politikere og vanlige folk for å sikre fred og trygghet.

Den europeiske unionen er ikke laga for at vi skal kunne bosette oss og arbeide hvor vi vil i Europa, eller for å skape et samarbeid om miljø eller for å sikre fred. Unionen er laga fordi den er nødvendig. Den er nødvendig for det europeiske storborgerskapet. Nasjonalstatene og en proteksjonistisk politikk var viktig da det europeiske borgerskapet bygde seg opp på slutten av 1800-tallet. I dag er de nasjonale grensene og den nasjonale råderetten over ressurser, i veien for borgerskapet. Grensene hindrer dem i å tjene mest mulig penger. Det indre marked og Maastrichtunionen er en gavepakke til storborgerskapet. Nå

Ull fart inn i det 4. Rike Tyskland ekspanderer igjen

"Tyskland skal være handlekraftig", i følge den tyske utenriksministeren Klaus Kinkel.

kan de utnytte arbeiderklassen enda mer effektivt, få full kontroll over naturressurser som tidligere har blitt beskyttet av bl.a konsesjonslover, og de får styrke seg som blokk i konkurranse med USA og Japan.

Tyskland ble ikke med i Kull- og stålunionen som en angrende, nedbrutt stormakt som nå ville samarbeide om fred. Tyskland ble med fordi det tjente borgerskapet økonomisk. Unionen sikra bl.a. industrien i Vest-Tyskland åpen markedsadgang.

I dag er Tyskland en ivrig pådriver i det nye unionssamarbeidet. De tåler varmt om et felles europeiske militære, og ønsker et stadig tettere samarbeid om indre kontroll i EU. De vil ha et felles europeisk politikorps, EUROPOL etter modell av amerikanske FBI, og er ledende i det arbeidet som foregår i TREV. Tyskland er i ferd med å skape sitt "Grosswirtschaftsraum".

Det er helt klart at Tyskland bruker EU for egne hegemonistiske formål. Tyskland bygger seg opp som stormakt, og trenger hjelp av EU til dette.

TYSKLAND ETTER 2.VERDENSKRIG

Etter 2.verdenskrig ble det satt en rekke militære restriksjoner på Tyskland. Men på begynnelsen av 50-tallet, ble kampen mot Sovjet overordna disse våpenrestriksjonene. Tyskland ble nå en slags frontstat for USA mot øst, og USA sørget for at Tyskland kom på fote igjen. De støtta Tyskland med utstyr, masse penger og fikk de gamle nazistene fort tilbake til sine gamle stillinger. Både innen politiet, militære og etterretningen ble den nye tyske staten bygd opp på den gamle nazistiske stammen.

Økonomisk sto mange tyske selskaper sterkt etter krigen. Ved hjelp av mellom 5 og 6 millioner slavearbeidere hadde selskaper som Siemens, Thyssen, Mannesmann, Daimler-Benz ekspandert. Med støtte fra Amerikanerne var disse selska-

pene klare til å foreta store utvidelser allerede i 50-åra.

HVA SKJER I DAG?

I dag har det tyske borgerskapet har mye å forsvare utenfor landets grenser. Store deler av tysk industri, og industriarbeidsplasser ligger vel så mye utenfor Tyskland som i Tyskland. I dag har Tyskland ca. 3 millioner industriarbeidsplasser utenfor egne grenser. Det sier litt at den største tyske industribyen er Sao Paulo, i Brasil! Store deler av storborgerskapets kapital er altså investert i utlandet. Derfor er det selvsagt viktig for dem å ha muligheter til bl.a. å kunne forsvare sine interesser militært. Dette er nok en av hovedgrunnene til at Tyskland er en av de statene som presser mest på i EU for et sterkt felles militære.

Inntil nylig var det i følge grunnloven i Tyskland ikke lov for militære å operere utenfor statens grenser. Men for en stormakt som Tyskland er dette selvsagt en helt uaktuell militær begrensning. 12.juli i år endret derfor forfatningsdomstolen i Tyskland grunnloven, og åpnet for tyske militære operasjoner hvor som helst i verden. Nå skal Tyskland endelig få markere sin lederrolle i Europa, eller som utenriksminister Klaus Kinkel har sagt det: "Tyskland skal være handlekraftig. Etter gjenforeningen må vi vise, at vi er vårt ansvar som stormakt bevisst." Mens forsvarsminister Volker Rühe har understreket at det "...krever bruk av militære for å opprettholde den nye verdensorden".

I de siste årene har Tyskland redusert utgiftene på forsvarsbudsettene, men rett etter avgjørelsen i forfatningsdomstolen i Karlsruhe ble det avgjort at nedbyggingen av de militære styrkene i Tyskland skulle opphøre. "Kansler Kohl har lovet de tyske militære befalhavere å avslutte fire år med kutting av forsvarsbudsjettet som kritikerne sier har skadet de væpnede styrker, sa en regjeringstalsmann i går. Kohl sa at forsvarsbudsjettet ville forbli stabilt i de kommende årene på det

planlagte 1995-nivået på 47.9 milliarder DM, litt opp fra dette årets 47.5 milliarder DM." (London Guardian 29.08.94)

TYSKLAND EN ATOM-TEKNOLOGISK SUPERMAKT

I tillegg til dette er Tyskland en atom-makt av dimensjoner. Det er en myte at Tyskland ikke har atomvåpen og ikke vil ha det. Fra midten av 50-tallet er det brukt enorme summer for å bygge opp en kjernefysisk kompetanse i landet. Man bygget universitet og akademier i Karlsruhe, Julich, München, og brukte fra 1955 til 1980 tjuefem milliarder D-mark på kjerneenergi og atomindustri. Men Tyskland utvikler sin atomteknologi utenfor landets grenser. De har bl.a inngått avtaler med en rekke land som Zaire, Egypt og Libya for å utvikle sine raketter og sin atomteknologi. Israel og Tyskland har i fellesskap bygget Sør-Afrikas atombombe, og atombombene i Pakistan, India, Brasil, Argentina og Nord-Korea er også framstilt ved hjelp av tysk teknologi. Tyskland har bygd seg opp til en atomteknologisk supermakt, men mangler fremdeles "legale" atomvåpen. Det skal Vestunionen hjelpe dem med!

EN ØKONOMISK STORMAKT

Tyskland er en stormakt på fram-marsj. Etter sammenslåinga raste Tyskland fram på verdensstatistikken

over industrielle stormakter. I dag rangerer Tyskland som den tredje største industrimakta i verden. Når det gjelder kapitalhav og kapitalakkumulasjon er Tyskland nest størst i verden. De lærde strides om Tyskland nå er nummer to eller tre som våpeneksportør i verden. I følge tallene fra SIPRI står nå Tyskland for 41% av alt våpensalg fra EU. (Se Jürgen Grässlin: Den Tod bringen Waffen aus Deutschland.)

Men Tyskland har i likhet med stormakten Japan et stort problem, de mangler olje og gass. Dette er et viktig poeng når en skal se på de krigene både Japan og USA har ført. Alle viktige beslutninger i alle kriger Tyskland har ført, ikke bare i 1. og 2. verdenskrig, men i alle andre småkriger, har vært styrt av følgende sentrale spørsmål: Hvor befinner oljen seg? Tysklands interesse for bl.a Norge bør sees i lys av dette.

NORGE OG TYSKLAND

Alle de store imperialistatene har, gjennom de siste hundre åra, lagt fram klare definisjoner av sine imperialistiske målsetninger. Av de 3-4 klassiske imperialistatene er Tyskland den eneste som har gjort hegemonialt krav på Norge og Skandinavia.

I 1992 framsto Tyskland som den største handelspartner for Norge. Og når en leser langtidsplanene for utviklinga av gass og olje, ser en at dette nå hovedsaklig går til tyske selskaper. Det er altså helt klart at Norge med sine råvarer er et viktig land for det tyske storborgerskapet.

Også militært styrker Tyskland samarbeidet med Norge. Om en skulle føre krig i Norge nå, kunne en nesten ikke gjøre det uten å ha fagekspert og militæreekspert fra tysk rustningsindustri. Dette militære samarbeidet har utvikla seg svært fort, i dag deltar tyske tropper på en rekke øvelser i Norge. Særlig interessant er det tyske militærets aktivitet i Norskehavet. Både den tyske marine og

flyvåpen har påtatt seg viktige oppgaver i dette området. Norskehavet er et av de stedene en fremdeles regner at det kan finnes uoppdagede olje- og gassressurser.

Det er ikke vanskelig å se at Tyskland bygger seg opp til en stormakt, og at EU er et av midlene de bruker for å oppnå dette. For oss blir det viktig å jobbe mot unionen og det imperialistiske prosjektet den er.

MARTE RYSTE

ORDFORKLARINGER:

Grosswirtschaftsraum: i denne sammenheng betyr det opprettelsen av et marked der Tyskland har en ledende stilling økonomisk og politisk.

Krigsmålprogrammer: Program for hvilke resultater en vil ha ut av en krig

Hegemonistisk: Kommer av hegemoni som betyr overherredømme. Hegemonistisk betyr da søken etter overherredømme.

Kapitalakkumulasjon: Opphopning/samling av kapital

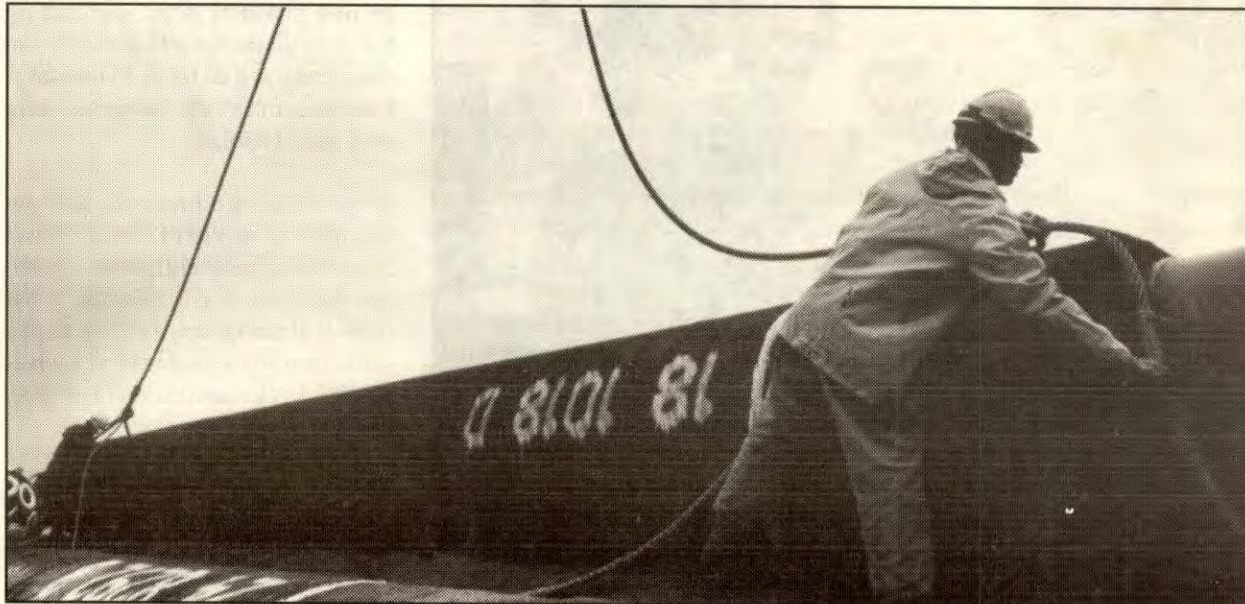
Kilder:

- Innledning av Jan Hårstad holdt på Rødt Front sommerleir 1994

- Klassekampen 5. oktober

- Arbejderen 22. juli

På bildet under ser vi bygginga av Europipe, rørledninga mellom norske gassfelt og den tyske Nordsjøkysten. Foto: Ola Sæther

Kvinna i arbeidslivet

Skrevet av åtte forskjellige kvinner, utgitt i 1940 av Norsk Rikskringkasting.

Boka forteller om hvordan kvinner ble tatt i mot i industrien, i håndverk og i handel.
Foto: Nils Inge Kenhaug

Mange av de spørsmåla som ble tatt opp i 1940, er de samme som står på dagsorden i Kvinneverørsla og kvinneforbunda i fagbevegelsen i dag. Foto: K. B. Alstadheim

Kvinna i arbeidslivet er skrevet av åtte kvinner som sjøl var yrkeskvinner på 30-tallet, de har skrevet hvert sitt kapittel i boka. Noen av dem skriver om egne erfaringer som de sjøl har følt på kroppen, mens andre skriver mer generelt om kvinner, kvinnelønn og dobbeltarbeid, forfatterne skriver om deres framtidstvisjoner om hvordan kvinner skal bli likestilt med menn lønnsmessig, det virker på en del av forfatterne som om det ikke er så lenge til vi får full likestilling. Dermed kan en bli litt deprimert over boka på vegne av disse kvinnene.

LITE FRAMGANG PÅ 50 ÅR

Det som slår meg med denne boka er at det virker som om vi ikke er kommet et skritt videre på over 50 år, vi har fortsatt ikke lik lønn for likt ar-

beid, fortsatt er utdanninga i de tradisjonelle kvinneyrkene dårligere enn tilsvarende utdanning for menn, kvinner blir fortsatt satt til andre arbeidsoppgaver enn menn slik at de kan få mindre betalt.

Språket er lett å lese det er ikke skrevet på riksmål slik de fleste bøker fra denne tida er, men på et ganske så radikalt bokmål. Det er ei letteste lita bok (140 sider), men som gir mye tenke over.

Det blei på denne tida flere og flere yrkesaktive kvinner, i industrien, i håndverk og i handel, boka forteller om hvordan de blei tatt i mot og hvilke problemer de hadde om lave lønninger og kampen for å kunne ta fagbrev/svennebrev, kvinner i indus-

trien var ofte hjelpearbeidere det vil si ufaglært arbeidskraft som gjorde den kjedeligste, mest rutinemessige arbeidet.

SAMME KRAV SOM IDAG

Dette arbeidet var lavt betalt og man fikk aldri ta noen fag eller svenneprøver for å vise hva man dugde til mens læretida for fagarbeidere var 4 år, var læretida for hjelpearbeidere 3 år og man fikk altså ingen fagprøve etter endt læretid. Dette er noe av det boka tar opp, og det er de samme spørsmåla som står på dagsorden i Kvinneverørsla og kvinneforbunda i fagbevegelsen i dag.

UTDRAG FRA BOKA:

"De viktigste problemene for kvinnene i industrien og handverk i dag er de samme som for 60 år sida, nemlig lønnsproblemet og yrkesopplæringa. Bare med den forskjell at vi i dag står ganske annerledes rustet til å diskutere disse spørsmål og for alvor gå inn for å få dem løst. Og i motsetning til de første kvinnesakskvinnene, må vi nå erklære oss enig med Arne Garborg.

Vi kan ikke bare framsette krav om like lønn og om rett til arbeid, vi må i hvert tilfelle også forklare hva vi meiner med disse krava, hvordan vi har tenkt å gjennomføre dem, og hvilke samfunnsforanstaltninger vi meiner må til for at kvinnene skal få nytte av dem.

Ser vi på lønningene innafor industri og handverk, så er det langt fra at prinsippet samme lønn for samme arbeider gjennomført, verken for menn el-

ler kvinner. Men fagforeningenes lønnspolitikk har i alle år gått ut på å jamne ut denne forskjellen, og det har virkelig lyktes i stor utstrekning, særlig når det gjelder mannlige lønninger.

Men det er vanskeligere innafor industri og handverk å sammenlikne manns- og kvinnelønninger direkte, fordi menn og kvinner sjelden settes til nøyaktig samme arbeid. Stykkpriser og akkordpriser er ofte de samme, og det hender at kvinner kan tjene like mye og endog mer pr. uke enn menn i nøyaktig samme arbeid fordi de kan oppnå større ferdighet ved bestemte arbeidsprosesser.

Det gjelder t. eks. i tobakkindustriende kvinnelige sigarmakere. Men der det er time-, dags-, eller ukelønn, er det forskjell i lønningene. Vi kan si det slik at om enn enkelte grupper av menn enda ligger tilbake i lønn, hører kvinnene tatt under ett enda til den lengst tilbakeliggende gruppe i industrien.

Men kravet om å heve kvinnelønningene har fått fornya aktualitet fordi fagorganisasjonen i de siste åra har slått inn på den linjen i sin lønnspolitikk at lønningene for de tilbakeliggende gruppene skal heves først. I praksis betyr dette at kvinnene får større prosenttillegg ved lønnsforhandlingene.

På den måten vil "lønnsaka", forskjellen mellom manns- og kvinnelønninger i samme fag etter hvert bli utjamnet. Det er også slik vi under en rolig og harmonisk utvikling tenker oss likelønnsprinsippet gjennomført...

Dette er ei bok som alle burde lese, hadde den bare vært å få tak i. Problemet er et den kom ut for over femti år siden, antakeligvis får en ikke tak i den i bokhandleren så prøv på biblioteket eller på antikvariater og loppe-merker.

Anmeldelseeksemplaret, som er det eneste jeg vet om, fant jeg på et loppemarked i en bortgjemt kasse, da jeg begynte å bla i boka viste det seg at den hadde tilhørt Mimi Sverdrup Lunden, dette navnet mente jeg at jeg hadde hørt før, og kjøpte boka, den kosta bare 2,50 kr, hadde dama som solgte meg den bare visst hvor mye den egentlig var verdt...

Mimi Sverdrup Lunden 1894-1955 var lærer og kvinnesakskvinne, aktiv anti-fascist, formann i asylrettens venner. Hun engasjerte seg sterk i debatten om gifte kvinners rett til arbeid, hun var fram til sin død en ledende skikkelse i motstanden mot NATO og mot atomvåpen i Norge. Hun utga bl.a De frigjorte hender (1941), Kvinnen og maskinen (1948) Den lange arbeidsdagen (1948) og Barnas århundre (1948). Disse bøkene er sikkert minst like vanskelig å få tak, men som en sier i reklamen, er det ikke verdt et forsøk?

RANDI SOLBERG

Kvinner blir fortsatt satt til andre arbeidsoppgaver enn menn slik at de kan få mindre betalt. Foto: Klassekampen

Norsk på Norsk Rap på sjølstendig plateselskap

De spilte på Rød Ungdoms sommerleir i år, og har nettopp slippi 12 tommer'n Autobahn Til Union når du leser dette. Bandet består av rapper'ne Elling og Aslak, og DJ'en som kaller seg Abort.

Gatas Parlament, åssen vil dere beskrive musikken deres? -Neeei, jeg veit ikke helt, sier Aslak, og undertegnede mener han kan høre en viss ironisk undertone når den flintskalla artisten fortsetter -vi liker ikke å bli plassert i bås, men vi har forsøkt å bevege oss vekk fra den typiske Norske hardcore Rap sounden, uten å bli Amerikansk av den grunn. Det er en del Dub-Reggae i lydbildet, en liten del Funk, litt folkemusikk fra rundt omkring i verden, og kanskje bittelitt klassisk horrorshow-rap også? I allefall tror jeg resultatet har blitt omtrent så Pop'a som vi vil ha det....

Inspirasjonskildene er iallefall åpenbart mange. Rebell mener de kan høre Samples fra 70'talls barneTV Leki Stue, Reggae artisten Black Uhuru, det amerikanske bandet Beastie Boys og ML Folk/Rock bandet Folque. Tekstlinjer som F.eks. "En myte om at makt er det eneste mannen er skapt for å nyte..." Høres unektelig litt kjent ut, uten at vi skal påstå noe for skrårakkert.

...Vi definerer ikke sellout (Rap'ens mest nedsettende uttrykk. Red.anm.) etter lydbildet og formen på musikken, men etter viljen til å kompromisere med musikkbransjen og etter motiveringsgrunnlaget for å lage musikk. Siden følger selvfølgelig formen etter. Det betyr at folk som er intresert i å tjene penger sansynligvis kommer til å lage musikk som høres mer kommersielt ut etterhvert, men det er ikke lydbildet i seg sjøl det er noe galt

med. Elling fortsetter dær Aslak slapp; -Kommersialisering av musikk er ikke noe som eksisterer bare i Hip-Hop, men eksisterer i alle musikk-kulturer der det er penger å hente. På den Norske Folkemusikk Scena gir den seg uttrykk i synth og Rock cross-overs, for å ta et eksempel. Pointet er at det ikke er synth eller Rock i seg sjøl som er fælt, men det faktum at det er produsenter og artister som er mere opptatt av penger enn av musikk. Det er et problem som ikke kan bli løst skikkelig før vi har knust kapitalismen og fjærna penger som motivasjon.

Antikapitalisme er Kanskje den røde tråden gjennom denne plata? I presseskrevet omtaler Gatas Parlament seg som ...Voldsforherligende, revolusjonsromantisk, respektløst... Hvorfor denne negative omtale av dere sjøl, Elling?

-Vel, nå mener vi vel egentlig ikke at vi er voldsromantikere i ordets rette forstand, det er ikke sånn at vi mener at vold er bra, men vold er nødvendig som et politisk virkemiddel i mange situasjoner, som vi oppfordrer til og støtter. Dermed vil vi nødvendigvis møte reaksjoner av den typen. Ofte kan politiske motstandere slå spiker'n på huet når det gjelder å definere oss. Bare se på Game Over og Taggerhue kampanjen, hvor de helt korrekt påpekte at Taggere fulstendig mangler respekt for offentlig og privat eiendom. Gatas Parlament mener at manglende respekt for

"Autobahn Til Union" er tittelen på Gatas Parlament sin nypressa 12-tommer. Foto: Ola Sæther

eiendom er et positivt trekk, og er for Tagging og annen grafitti.

Aslak skyter inn med usedvanlig munnrapphet; -Det er ikke for å bekjempe tagging at byrådet lager denne kampanjen, og det er ihvertfall ikke for å bekjempe vold. De er opptatt av å kriminalisere Hip-Hop'en, og å lede oppmerksomheten bort ifra sine egne kriminelle handlinger. Rune Gerhardsen er en borgelig politiker, og preiker tradisjonell borgelig politikk; Fattigdom er de fattiges skyld, for få barnehageplasser er alenemødrenes, og lite og dårlige fritidsklubber er ungdommens egen skyld. Vi sier; den dagen Rune dingler med alle de borgelige vennene hans, er det hans egen skyld. Rune Gerhardsen er årsaken til Gatas Parlament!

Men ærlig talt, det er jo ikke bare Rune Gerhardsen som skal dingle hører vi på plata deres. Dere sier for eksempel i låta Faen Til Prat "Politik og Militær er kapitalens leiehær, og vi vil ikke ha dem her -så vi fjerner dem med gevær!(Red. utheving)" Og det kan vel neppe sies å være spesielt humanistisk?

-Visst faen er det humanistisk! Mener DJ Abort nesten litt oppgitt over Rebells tankeløshet. -Politiet og Militære eksisterer for å forsvare de rikes interesser, fortsetter en engasjert DJ Abort, med en finger opp i nesa, og de rike driter en lang bæsj i vanlige folk. Det eneste humanistiske man kan gjøre er å slåss mot de rike med nebb og klør. Når de skyter på oss, så bør vi skyte tilbake, i humanismens navn. Det er jo ikke snakk om å vilkårlig begynne å plaffe løs, men om å forsvare seg når og hvis Snuten og det Militære skulle begynne å blande seg i våre saker. Låta er en skjønnlitterær skildring av en revolusjonær situasjon som kommer en gang i framtida.

-Men for å være ærlig, avbryter

I tillegg har produsenten Dr. Akbar (Jungle Medics, Run Dog Run) produsert tre av fire låter på skiva.

Rebell har fått et eksklusivt intervju med gruppa Gatas Parlament.

Elling, så er det jo liksom EU vi er mest opptatt av akkurat nå om dagen. Derfor har vi kalt skiva "Autobahn til union" etter låta med samme navn. Den er ment som en slags kamp og propaganda låt mot EU, og vi håper den kan være med å oppildne ungdom til kamp nå i disse Unions tider.

Ole Evenrude på Polygram Records har sagt til Urban at "... Dersom det kommer en norskspråklig rap band som er bra, tror jeg det blir stort" Er dere ikke bra dere da, siden dere ikke er utgitt på Polygram, som åpenbart har tro på konseptet?

-Ole Evenrud kan suge pikken min, sier DJ Abort, fortsatt litt hissig. Rebell tviler på at han ville fått lov i virkeligheten. Alt den mannen har henda borti, klarer han å ødelegge. Det er ingen gode grunner til å la den mannen ødelegge Gatas Parlament også, hvis han nå ville ha noe med det å gjøre, da. Vi vil ikke ha noe med Polygram å gjøre, derfor veit vi ikke hva Ole Evenrud mener om musikken vår. Jeg håper han ikke ville likt det! Desuten har vi nå klart å skaffe til veie såpass mye penger at vi kan gi det ut sjøl.

-Allikevel kan det nok bli vanskelig å få kjøpt den i den lokale platesjappa. Elling forklarer; Vigilante Records, som plata er gitt ut på, er et såkalt White-Label. Det betyr at Den ikke bare blir trykt, spilt inn, og mixa av oss sjøl, men også distribuert av oss. Det etablerte musikk-Norge er altså

ikke innblanda på noe som helst omeråde. Fordelene er selvfølgelig at vi kan gjøre akkurat som vi vil, uten sensur på noe område, vi setter prisen sjøl, kan markedsføre oss akkurat som vi vil, osv. Bakdelene er at vi har en ...noe utrygg økonomi, og selvfølgelig at vi ikke har noe nett som kan distribuere den.

Vi er altså avhengig av folk rundt omkring i Norge som vil selge plater for oss på idealistisk grunnlag. Hele Vigilante er et idealistisk prosjekt, og det er ingen som tjener noe penger på det.

Han spør overmåte høflig om å få bomme en røyk, og hans beskrivelse av den økonomiske situasjonen blir ytterligere understreka. ...Og det er her Rebells lesere kommer inn. Det kunne jo kanskje tenkes at det var noen røde Hip-Hop entusiaster blandt Rebells lesere som kunne være intresert i å spre det glade budskap også kulturelt. Vi trenger alltså kommisjonærer av skiva rundt omkring i Norge, og håper Rebells lesere vil trå til med en hjelpende hånd.

Om du vil kjøpe et eksemplar av 12 tommeren "Autobahn Til Union" kan du skrive til Vigilante Records, Box 73 Romsås, 0907 Oslo, og få den sendt pr. postoppkrav for 60,- kr. Om du vil bli Vigilante kommisjonær, så skriv til samme adresse, og husk å få med tlf. Nr.

KARL REFSTAD

Fra venstre: "Lovens Lange Arm" og "Gatas Parlament".

Vakker tysk natur. Foto: Kjell Gjerset

Blad i postabonnement

Retur:
Rebell, Rød Ungdoms avis
Gøteborggata 8
0566 Oslo

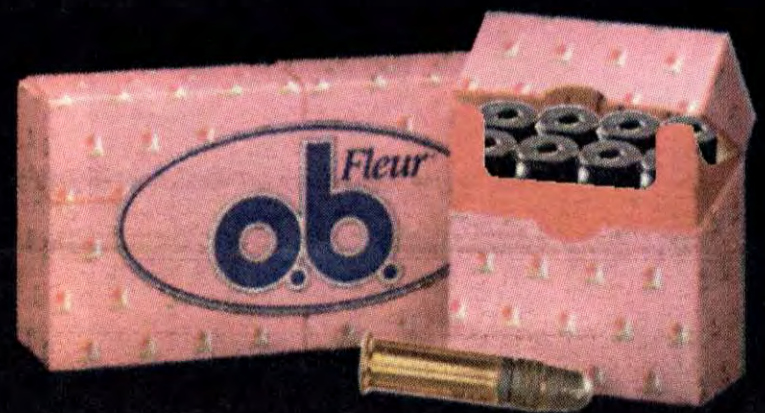
Frihet kan være enklere enn du tror

Små ting kan ofte bety mye.
For eksempel at du kan føle
deg fri og sikker, også når du
er alene.

o.b Fleur er patronen som du kan være sikker
på vil treffe enten du bare skal more deg, eller
om det er alvor.

Du får den i en liten praktisk diskre eske som
du kan ta med overalt.
Det er frihet.

Frihet i en liten eske.